

ธีรภัฏ ส:ตุตรัก : ส:ตุตรักที่พัททอย ส:ตุตรักนัทวาทเพน ส:ตุตรักทลางใ้ ส:ตุตรักสลัปร่าง

ป.ศึลล

ส:ตุตรัก
สลัปร่าง

สะตุครักสลับร่าง

ผู้เขียน : ป.ศิลา

อัปเดตให้ดาวน์โหลดที่ www.ebooks.in.th ครั้งแรก : กันยายน 2555

ราคา 230 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ © ปทุมมา แวนศิลา

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือเพื่อการใดๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ แล้วเท่านั้น

ออกแบบปกโดย : ดอกเข็มสีม่วง

บรรณาธิการเล่มโดย : ปทุมมา แวนศิลา

ติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับผลงาน หรือสอบถามเรื่องหนังสือได้ที่

<http://www.facebook.com/porsila>

e-mail : por_sila@hotmail.com

จากใจนักเขียน

หลังจากปล่อยให้พ่อแม่ พี่ชาย น้องสาวและน้องชายในตระกูลทยานานท์ ออกมาโดดแล่นทั้ทหายเพื่่อนๆ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553 ตอนนึ้ก็ถึงเวลาของลูกชายคนกลาง ทั้งสองของบ้านทยานานท์ออกมาทำให้คุณผู้อ่านที่น่ารักได้ยิ้มกันบ้างแล้วคะ สำหรับคนที่รอเรื่องนี้ (นานเหลือเกิน) และถามเข้ามา คงได้สมใจก็คราวนี้ ทั้งในรูปแบบของหนังสือ และ e book

อยากบอกว่า ‘สะดุดรักสลั่บร่าง’ เป็นอีกหนึ่งความภาคภูมิใจและความตั้งใจของคนเขียนคะ เรื่องนี้เป็นหนึ่งในนวนิยายชุด ‘สะดุดรัก’ และก็เป็นเรื่องสุดท้ายของซีรีส์ชุดนี้ ซึ่งจะมีทั้งหมด 4 เรื่องด้วยกัน ได้แก่ ‘สะดุดรักที่พักกอง’ เรื่องนี้เป็นเรื่องราวของปริญดากับชานนธ์ แม่กับพ่อของลูกๆ ทั้งหกคน (เปรม ปราบ ปก ป็อง ป่าน และปราย) จนกระทั่งเกิดเป็นนวนิยายชุดสะดุดรักเล่มที่สองที่สามและที่สี่ในเวลาต่อมา

‘สะดุดรักนักวางแผน’ เป็นเรื่องที่สองของนวนิยายชุดนี้ สำหรับคุณผู้อ่านที่ติดตามกันมาตั้งแต่ต้น ก็คงจะทราบดีว่าเป็นเรื่องราวของเปรมกับปราบ ลูกชายคนโต และคนรองของปริญดากับชานนธ์ และในเรื่องนี้เองที่พระเอกคนดังของฮอลลีวูด นิคารอส เคน คานส์เตอร์ ขวัญใจ & หวานใจของน้องปรายได้มีโอกาสออกมาแจม และมากระตุกต่อม ‘หวง’ ของคุณพ่อผู้ที่ได้ชื่อว่ารักและหวงภรรยากับลูกสาวสุดที่รักจนเลื่องชื่อลือช่าอย่างชานนธ์ จนเกิดเป็น ‘สะดุดรักกลางใจ’ ซีรีส์เรื่องที่สามของนวนิยายชุดนี้ และปิดท้ายด้วยเรื่อง ‘สะดุดรักสลั่บร่าง’ เรื่องราวของปกและป็อง ลูกชายคนที่สามและสี่ของปริญดากับชานนธ์ ที่อยู่ในมือของคุณผู้อ่านอยู่ในเวลานี้

ทั้งหมดนี้่จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย ถ้าไม่ได้รับกำลังใจดีๆ และโอกาสดีๆ จากเพื่อนๆ และคุณผู้อ่านที่น่ารักทุกคน...ขอบคุณเพื่อนพ้องน้องพี่ และคุณผู้อ่านที่น่ารักทุกคนในเว็บเด็กดีและเว็บห้องสมุดที่คอยเป็นกำลังใจให้คนเขียนมาโดยตลอด

ขอบคุณเว็บเด็กดีและเว็บห้องสมุดที่ให้พื้นที่ในการนำนิยายออกสู่สายตาของชาวไซเบอร์จนเกิดเป็นความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันในเวลาต่อๆ มา...ขอบคุณจริงๆ ค่ะ

ติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับผลงานและเรื่องหนังสือ หรือว่าพูดคุยทั้ทหายกันได้ที่ <http://www.facebook.com/porsila> หรือส่งเมลมาที่ por_sila@hotmail.com นะคะ

ป.ศิลา

ขอบคุณจากหัวใจ

por_sila

por_sila@hotmail.com

สฤตธัม สลักร่าง

บทนำ

“พีป็นพีนแล้ว”

ดวงตาโตเบิกกว้างเป็นประกายประกอบคำพูดของเจ้าตัว บอกท่าทีดีใจจนออกนอกหน้าของสาวน้อยหน้าใสสร้างคามงุนงงสงสัยให้คนเจ็บบนเตียงไม่น้อย โดยเฉพาะเมื่อร่างเล็กของคนพูดกำลังสาวเท้าเดินตรงเข้ามาหาเขา บอกให้รู้ว่าเจ้าตัวกำลังสื่อสารกับเขาแน่ๆ

แต่ว่าชื่อที่เขาได้ยินเมื่อสักครู่ เขาไม่ได้หูผาดแน่...เด็กคนนี้เรียกเขาด้วยชื่อของใครก็ไม่รู้ที่เขาไม่เคยรู้จักมาก่อน

‘พีป็น’

‘พีน’

ทั้งที่อยากจะคิดเหลือเกินว่าจะต้องมีใครสักคนเล่นตลกกับเขาแน่ๆ แต่ร่างเล็กของคนตรงหน้า แถมยังแปลกหน้าสำหรับเขา ที่ทรุดแปะลงนั่งเก้าอี้ข้างเตียงก็ทำเอาถึงกับพูดอะไรไม่ออก

“อลิศดีใจมากเลยนะที่พีป็นรู้สึกตัวเสียที่...รู้ใหม่ว่าพีป็นสลบไปถึงสามวันสามคืนเต็มๆ จนอลิศใจคอไม่ดี แต่รู้สึกตัวแบบนี้ก็ดีแล้วละ ตอนนี้รู้สึกยังงัยบ้าง เจ็บตรงไหนหรือเปล่า บอกอลิศได้นะ อลิศจะได้ตามคุณหมอให้”

อลิศราเจ็อยแจ้วต่อเพราะความดีใจจนสุดจะกล่าว หลังจากต้องทนทรมานกับความเจ็บปวดมาตลอดสามวันสามคืนเต็ม

เจ็บปวดแทนเขาทุกครั้งทีเห็นร่างสูงใหญ่บนเตียงทรมานทรมานจากพิษบาดแผล และคำพูดละเมอเพื่อพร้าไม่ได้ศัพท์ในช่วงแรกๆ ก่อนที่เขาจะหลับยาวไปราวกับเจ้าชายนิทรา...สิ่งเดียวที่บอกให้รู้ว่าเขายังมีชีวิตอยู่ก็คือลมหายใจแผ่วเบาเท่านั้น

ลมหายใจของเขาที่ช่วยต่อชีวิตให้เธออยู่อย่างมีความหวัง...หวังว่าเขาจะอยู่กับเธอต่อไป

“เธอเป็นใคร”

สะตูดร็กส์ลับร่าง

คำถามคล้ายกับคนถามกำลังละเมอมากกว่าจะตั้งใจถาม หากมันก็สะตูดุคน ฟังเข้าอย่างจัง

‘เธอ’ ไม่ใช่ ‘น้องอลิศ’ เหมือนที่ผ่านมา

และไม่เพียงสรรพนามที่ใช้เรียกขานเท่านั้นที่เปลี่ยนไป แววดตาเลื่อนลอยของเขา เวลามองมา... บอกว่าเขายังจำเธอไม่ได้อีกด้วย

ทั้งที่รับรู้อยู่เต็มอก รับทราบอยู่เต็มหัวใจว่าเขาเห็นเป็นแค่ น้องสาวเท่านั้น แต่ก็ยังอยากจะได้ยินชื่อของตัวเองออกมาจากปากของเขา ฟังสนิทสนมเหมือนดังเดิม... ไม่ใช่คำพูดที่ฟังห่างเหินแบบนี้

หรือว่าอุบัติเหตุครั้งนี้จะทำให้สติสตั้งเขาขาดหายไปจนจำอะไรไม่ได้... แม้แต่เธอ

“ทำไมพี่ป็นถามแบบนี้ล่ะ... นี้อลิศไง ตัวป่วนของพี่ป็นนะ จำได้หรือเปล่า”

น้ำเสียงจริงจัง หากก็ฟังออกกว่าคนพูดกำลังน้อยใจเป็นกำลัง... ไม่ใช่น้อยใจธรรมดา แต่น้ำเสียงสั้นเครือ เหมือนกำลังจะร้องไห้ ทำให้คนเจ็บบนเตียงต้องเพ่งมอง ‘ตัวป่วน’ ที่ว่าตรงๆ อย่างจับจ้อง

ดวงตากลมโตสดใสดูจะหม่นเศร้าเล็กน้อย แต่นั่นมันก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้ใจของคนเจ็บบนเตียงอ่อนยวบลงในทันใด... ทั้งที่ก็ไม่ว่าตัวเองไปทำอะไรให้ และทำไมคนตัวเล็กที่กำลังเรียกเขาด้วยชื่อของใครก็ไม่รู้ มองเขาด้วยสายตาดัดพ้อเช่นนั้น

ชายหนุ่มตัดใจละสายตาจากใบหน้าแจ่มกระจ่างที่ยื่นมาใกล้เสียจนเขารู้สึกหัวน้ไหวไปเสีย เพื่อจะเหลียวมองไปรอบๆ ตัว

ห้องผู้ป่วยรวมในโรงพยาบาล... แม้จะดูสะอาดสะอ้าน แต่ความคับแคบของห้องที่บรรจุเตียงเอาไว้เกือบสิบเตียง ซึ่งแต่ละเตียงก็มีผู้ป่วยจับจองจนเต็ม มันไม่น่าจะใช่ที่ที่เขาควรจะมาอยู่

ตอนนี้เขารู้แล้วว่าตัวเองนอนอยู่ในโรงพยาบาล... แต่ที่ไม่วู้ก็คือ มันเกิดอะไรขึ้นกับเขากันแน่

“เมื่อกี้เธอบอกว่าเธอชื่ออะไรนะ” เสียงทุ้มเอ่ยถามคล้ายจะไม่แน่ใจ โดยเฉพาะเวลาเห็นดวงตากลมสดใสมองมาด้วยความแปลกใจ

“ดูที่ว่าพี่ป็นจะจำอลิศไม่ได้จริงๆ นั่นแหละ แต่ไม่เป็นไร พี่ป็นเพิ่งจะรู้สึกลับตัวสมองอาจจะเบลอลูๆ ไปบ้าง คงจะต้องอาศัยเวลาสักพัก” คนพูดพยายามอธิบาย หากแท้ที่จริงแล้วคือเธอกำลังปลอบใจตัวเอง

เธอทำใจไม่ได้แน่ ถ้าหากว่าเขาจะจำเธอไม่ได้จริงๆ

“พี่ปิ่นนียวหรือยัง อลิศมีของกินมาฝากเพียบเลยนะ” หญิงสาวเอ่ยถามอย่างเอาใจใส่

“ผม..เอ่อ พี่ เป็นอะไร” คนเจ็บถามขึ้นอีกครั้ง ยอมรับว่าท่าทางเอาใจใส่ และเป็นห่วงเป็นใยในตัวเขา... หรือเปล่า อันนี้เขาก็ไม่ค่อยแน่ใจนัก

แต่ไม่ว่าจะเป็นเขา หรือคนขี่ม้า ที่เด็กสาวเอ่ยเรียกไม่ขาดปาก หากมันก็ทำให้เขาไม่อยากทำอะไรที่เป็นการทำร้ายน้ำใจของเด็กสาว โดยเฉพาะดวงตาสุกสกาวคู่นั้น

“พี่ปิ่นประสบอุบัติเหตุ...เอ่อ รถชน” หญิงสาวบอกออกมาสั้นๆ เพราะไม่อยากให้อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นไปกระทบกระเทือนจิตใจของเขา

‘รถชน’

‘เมื่อไหร่’

‘สามวันที่แล้ว’

สามวันที่แล้ว...เครื่องบิน

เขาจำได้ว่าเขากำลังจะเดินทางกลับบ้านโดยสายการบินหนึ่ง...ก่อนที่เครื่องจะลงจอด เขาก็ได้ยินเสียงประกาศเตือนดังขึ้น จากนั้นไม่ถึงนาทีก็เกิดเหตุการณ์ชุลมุนวุ่นวายตามมา แล้วเขาก็ไม่รู้รู้อะไรอีกเลย

แล้วนี่มันเกิดอะไรขึ้นกับเขาแน่

สมองที่พยายามครุ่นคิด กำลังบิดรัดจนรู้สึกปวดตบๆ ทำให้คนเจ็บต้องยกมือทั้งสองข้างของตัวเองขึ้นกุมเอาไว้หวังบรรเทาความทรมานจากอาการเจ็บปวด

“อลิศว่าพี่ปิ่นอย่าเพิ่งคิดอะไรมากเลยนะ รอให้หายดีก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที” ท่าทางของชายหนุ่มทำให้อลิศรู้สึกสงสารเขาเป็นที่สุด

อย่าว่าแต่เขาเลยที่จะรู้สึกสับสน...ตัวเธอเองก็สับสนไม่น้อย ไม่แน่ใจว่าเขากำลังคิด หรือเป็นอะไรกันแน่

หลายปีที่ได้รู้จักกับเขาคนนี้...ชายหนุ่มที่ทุกลมหายใจเข้าออกของเขามีแต่พี่สาวของเธอ

แต่สำหรับเธอ...ทุกลมหายใจเข้าออก มีเพียงเขาคนเดียว

สะตุรัก สลักร้าง

หนังสือ

“พี่ปิ่น...ไม่...ไม่นะ...ไม่!!”

ร่างบางบนเตียงสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึก เหงื่อเม็ดเล็ก ๆ ฟูตขึ้นตามใบหน้าเพราะความฝันน่ากลัวที่เข้ามารบกวนนิทรากรรมอันแสนสุขในยามราตรีกาล...เมื่อทั้งสองข้างยกขึ้นลูบหน้าตัวเองลวก ๆ ท่ามกลางความมืดมิดภายในห้อง นิ่งทบทวนความฝันอันน่าสะพรึงกลัวด้วยตัวส่วนเทาจนรู้สึกได้

นี่เราฝันไปหรือหรือ...

ก่อนที่ความคิดของเจ้าของความฝันจะเตลิดไปมากกว่าที่เป็น เสียงเพลงฮิปฮอปจากโทรศัพท์มือถือที่เจ้าตัวต้งเอาไว้ก็ดังขึ้นมาปลุกขวัญที่กำลังกระเจิดกระเจิงของเจ้าของให้ผวาโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบมันขึ้นมาด้วยความแปลกใจ เพราะรู้ว่าผู้เป็นพี่สาวไม่เคยสักครั้งที่จะโทรหาในเวลาเช่นนี้

“อลิศนี่พี่นะ” น้ำเสียงร่อนรนของปลายสายยิ่งสร้างความงุนงงให้กับคนรับขึ้นอีกเท่าตัว แต่ที่นอกเหนือจากความสับสนงุนงงปนแปลกใจคือ “หวาดกลัว”

ความฝันอันน่าสะพรึงกลัวที่เกี่ยวข้องกับคนในฝัน มันช่างประจวบเหมาะกะกับเวลาที่พี่สาวโทรมาจนอดหวั่นใจไม่ได้

“อ้อ...มีอะไรหรือเปล่า ทำไมโทรมาเอาปานี้” น้ำเสียงเนือยๆ เอ่ยถามผู้เป็นพี่สาวออกไปอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ทั้งที่ใจกำลังเต้นไม่เป็นลำดับ

“ตอนนี้อยู่โรงพยาบาล” ญาติไม่ฟังว่าน้องสาวจะว่ายังไง เพราะสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ ทำให้นี่เป็นห่วงน้องสาวไม่น้อย

“แล้วญาติไปทำอะไรที่โรงพยาบาล หรือว่าคุณยายเป็นอะไร”

“ไม่ใช่คุณยาย” คนโทรมาเว้นระยะห่างนิดหนึ่ง เพื่อให้อีกฝ่ายทำใจ “แต่เป็นปิ่น”

“พี่ปิ่น...พี่ปิ่นเป็นอะไร” พอได้ยินคำบอกเล่าออกมาจากปากพี่สาว อลิศราก็ถึงกับขนลุกเยือก ตัวเย็นเยียบขึ้นมาโดยเฉียบพลันเมื่อย้อนนึกถึงความฝันเมื่อไม่กี่นาที

ที่ผ่านมา

ท่ามกลางเปลวไฟที่กำลังลุกท่วม มีร่างร่างหนึ่งตะเกียกตะกายเพื่อหนีให้รอดพ้นจากความตาย ก่อนที่เปลวเพลิงจะลามเลียเผาไหม้ร่างให้มอดไหม้เป็นจุณ

หรือว่านี่ไม่ใช่แค่ความฝัน

“ว่าไงណดา พี่ปิ่นเป็นอะไร” น้ำเสียงร้อนรอนยิ่งกว่าคนโทรมาเอ่ยถามละล้าละลัก
“ปิ่นประสบอุบัติเหตุ...รทคว่า ตอนนี้อยู่ที่ไหน อาจจะไม่ใช่พี่ปิ่นก็ได้นะ ណดาเช็ก

ดีแล้วหรือยัง” อลิศร่าร้องถามลั่นระรัว ความมั่งวุ่นจากอาการรวงนอนหายเป็นปลิดทิ้ง

“ใจเย็นๆ ก่อนอลิศ...ใจเย็นๆ ตั้งสติแล้วก็ฟังพี่...ก่อนเกิดอุบัติเหตุปิ่นเขาโทรศัพท์มาหาพี่ บอกว่ากำลังจะกลับบ้านป่า คุยกันได้ไม่กี่คำ จู่ๆ พี่ก็ได้ยินเสียงเขาร้อง หลังจากนั้นพี่ก็ได้ยินเสียงเขาก็กเลย พี่ก็เลยโทรเช็กกับตำรวจทางหลวง และก็ติดต่อมูลนิธิที่อยู่แถวนั้น พอได้เรื่องพี่ก็รีบวิ่งรถตามมาที่โรงพยาบาล แล้วก็โทรบอกอลิศนี่แหละ ปิ่นอยู่ในรถคันนั้น เป็นเขาจริงๆ...อลิศๆ ฟังพี่อยู่หรือเปล่า” ណดา ร้องถามตามมาด้วยน้ำเสียงร้อนรอนไม่ต่างกัน เมื่อจู่ๆ น้องสาวก็เงียบเสียงไปเฉยๆ

ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าน้องสาวคนเดียวยรักและเทิดทูนชายหนุ่มผู้เคราะห์ร้ายเพียงใด...ถ้าฝ่ายนี้เป็นอะไรไป เธอแทบไม่อยากจะคิดเลยว่าสภาพจิตใจของน้องสาวจะเป็นเช่นไร

น้องสาวของเธอเป็นคนเข้มแข็งเสมอๆ ในทุกๆ เรื่อง...เว้นเรื่องเดียวก็คือที่เกี่ยวกับ ‘เขา’ คนนี้

“ใช่พี่ปิ่นแน่ใช่ไหมណดา” เสียงแผ่วหวือคล้ายคนหมดแรงเอ่ยถามออกไป

“เป็นปิ่นแน่นอน แต่อลิศอย่าเพิ่งคิดมากนะ ตอนนีเราพาเขามาส่งถึงมือหมอแล้ว คิดว่าคงไม่เป็นอะไร...อลิศ ฟังพี่อยู่หรือเปล่า” ណดาถามย้ำอีกครั้ง...เป็นห่วงน้องสาวก็เป็นห่วง เป็นห่วงคนเจ็บที่ถูกเข็นเข้าไปในห้องฉุกเฉินเมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านก็เป็นห่วง

“ฟังอยู่...อลิศจะไปทีนั้น”

“แต่ว่าตอนนี้มันดีก็มากแล้วนะ พี่ว่ารอไว้ให้เข้าก่อนค่อยมาดีกว่า ขับรถกลางค้ำกลางคืนมันอันตราย แล้วอีกอย่างพ่อจะเป็นห่วงเปล่าๆ”

“เดี๋ยวลอิศเอาไอ้เจ้าโมกไปเป็นเพื่อนก็ได้” อลิศร่าต้อรอง เพราะใจบินไปถึงโรงพยาบาลล่วงหน้าก่อนแล้ว

สะตูดรักสลับร่าง

“แต่พ่อจะเป็นห่วงนะสิ”

“ไม่เป็นไรណดา เรื่องนี้อลิศพูดกับพ่อได้ เพราะถ้าพ่อรู้เรื่องพ่อก็คงเป็นห่วงซึ่งพี่ป็น
“ไม่น้อยไปกว่าอลิศหรอก”

“งั้นก็ตามใจ พี่จะรออยู่ที่โรงพยาบาลก็แล้วกันนะ” เวลานั้นต่อให้เอาข้างมาจุด
เชือกก็เชื่อว่าไม่มีทางห้ามน้องสาวเอาไว้ได้แน่

จากชื่นชม เป็นชื่นชอบ จนเป็นเทิดทูน ก่อนจะกลายเป็นความรักก่อเกิดขึ้นในใจ
...น้องสาวของเธอรักชายหนุ่มเพียงใด ทำไมเธอจะดูไม่ออก เพราะแบบนี้เมื่อมารดา
เสียชีวิตลงและคุณยายยื่นข้อเสนอละ จะว่าไปก็ไม่เชิงเป็นข้อเสนอละที่เดียว

เพราะในสายตาของผู้เป็นยาย ยังมองพ่อของพวกเขาเธออย่างมีอคติเสมอ สวรวัด
ที่ผู้เป็นยายจะสรรหามาว่าพ่อของพวกเขา เพียงเพราะว่าพ่อเป็นคนบ้านป่า อยู่บ้าน
นอก อยู่กลางป่ากลางเขา

การศึกษาที่เท่าเทียมและอนาคตในวันข้างหน้า จึงถูกหยิบยกขึ้นมาเป็นข้ออ้าง
เพื่อจะเอาสองพี่น้องมาอยู่ด้วย ทั้งที่พ่อกำหนดของเธอสามารถส่งเสียลูกสาวทั้งสองให้
จำเรียนได้อย่างสบาย...เพราะรู้ว่าน้องสาวไม่มีทางยอมจากบ้าน จากพ่อบังเกิดเกล้า
มาแน่ เธอจึงต้องเป็นฝ่ายยอมเสียสละเพื่อตัดปัญหาห่วงวนวายที่จะตามมา ย้ายตัวเองมา
อยู่กับผู้เป็นยายเสียเอง

ไม่ใช่ว่าจะไม่รักไม่ผูกพันกับบ้านเกิดเมืองนอน กับพ่อและน้องสาวคนเดียว....
สองคนที่เป็นที่รักในชีวิต สองชีวิตที่เรียกว่าเป็นคนในครอบครัวที่เหลืออยู่ แต่เพราะเชื่อ
ว่าถ้าเธอเป็นคนจากมาซะ อะไรๆ มันคงจะดีขึ้น โดยเฉพาะเรื่องของน้องสาวกับชาย
หนุ่มที่กำลังนอนเจ็บในห้องให้หมอช่วยชีวิตอยู่ในตอนนี้

“ฮือ..แล้วเจอกัน”

“รับปากพี่ก่อนว่าจะขับรถด้วยความระมัดระวัง” ผนดายังไม่ยอมวางใจง่ายๆ
โดยเฉพาะในยามที่จิตใจของอลิศราไม่อยู่ในภาวะปกติอย่างตอนนี้

“ได้..แล้วเจอกันนะ”

“ไปไหนมา ทำไมกลับมาเอาป่านี่”

น้ำเสียงเข้มงวดเอ่ยถามทันทีที่ผู้เป็นหลานสาวกลับเข้าบ้านมาในตอนสายของ
อีกวัน

“เมื่อคืนณดาบอกคุณยายแล้วนี่คะว่าเพื่อนประสาชบอุบัติเหตุนะ” หญิงสาวบอกกับ

คุณวัศมีดาราผู้เป็นยาย มองสีหน้าอิดโรยไม่ต่างกันด้วยความอ่อนใจ

“คุณยายมีอะไรหรือเปล่าคะ”

“ก็มีนะสิ ถ้าไม่มีจะมานั่งถ่างตารอเราทั้งคืนแบบนี้หรือ”

“มีเรื่องอะไรหรือคะ”

“นั่งลงก่อน ยายมีเรื่องจะพูดด้วย...เมื่อคืนยายเห็นมีชาวเครื่องบินตก คุณป๋องก็อยู่ในเครื่องบินลำนั้นด้วย” หญิงสูงวัยบอกจุดประสงค์ที่ผู้โดยสารที่ตื่นแต่เช้ามืดเพื่อจะมาดีกรอหลานสาวทั้งที่เมื่อคืนแทบไม่ได้หลับได้นอน

“ใครหรือคะคุณป๋อง”

“ก็คุณป๋อง ทายานนท์ ลูกชายคนที่สี่ของคุณปรินดา กับคุณชานนท์ที่กำลังจะเดินทางกลับมาอยู่บ้านเป็นการถาวรหลังจากไปใช้ชีวิตอยู่เมื่องนอกเป็นสิบปี แต่โชคร้าย เครื่องบินที่โดยสารมาตกเสียก่อนก็เลยมาไม่ถึงบ้านนะสิ...น่าสงสารจริงๆ เลย ยุ่งหนุ่มยังแน่นอยู่แท้ๆ...อะไรกันชาวเขาออกจะครึกโครม นี่เราไม่รู้เรื่องอะไรเลยหรือจะแม่ถนดา” น้ำเสียงเวทนาชายหนุ่มผู้เคราะห์ร้ายเมื่อก่อนหน้า แปรเปลี่ยนเป็นคนขอต่อหลานสาวในตอนท้าย

เธอ นะหรือจะมีเวลาติดตามข่าวที่ว่า เพราะลำพังเมื่อคืนเธอก็ยุ่งกับเรื่องของชายหนุ่มอีกคนจนไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไรแล้ว โดยเฉพาะเมื่อต้องนำข่าวร้ายไปบอกกับน้องสาวคนเดียว

เมื่อคืนเธอรอจนอลิศรา กับเด็กโมกมาถึง และเฝ้าอยู่หน้าห้องฉุกเฉินด้วยกัน จนกระทั่งเช้าของอีกวัน หลังจากได้รับการยืนยันจากหมอว่าคนเจ็บปลอดภัยเธอก็ได้กลับบ้าน ในขณะที่น้องสาวยังคงยืนยันที่จะเฝ้าชายหนุ่มอยู่ที่โรงพยาบาล

“แต่ถนดาก็ไม่เห็นว่ามันจะเกี่ยวกับเราตรงไหนนะ อีกอย่างครอบครัวของเราก็ไม่เคยรู้จักกับเขาไม่ใช่หรือคะ”

“ตอนนี้ไม่รู้จัก แต่อีกหน่อยเดี๋ยวก็ได้รู้จัก” คนพูดทิ้งเป็นปริศนา

“คุณยายหมายความว่ายังไงคะ”

“วันนี้เราจะต้องไปร่วมงานศพของคุณป๋องกับยาย”

“ถนดาก็ไม่เข้าใจที่คุณยายพูดอยู่ดี”

คำพูดของหลานสาวทำให้คุณวัศมีดาราระบายลมหายใจยาวด้วยความอ่อนใจ ก่อนจะเริ่มส่ายตาถึงความจำเป็นไปของครอบครัวทายานนท์ที่ตัวเองได้รับรู้รับฟังมาจากคนอื่นอีกที

สะตูดรภัทสร่าง

“ครอบครัวนี้เขามีลูกสาวอยู่คนเดียวได้ข่าวว่าได้แฟนเป็นดาราฮอลลีวูดเสียด้วย ทั้งตั้งทั้งรวยไม่รู้เรื่องเลยแหละ แต่ช่างเถอะที่ย้ายสนใจก็คือลูกชายทั้งห้าคนมากกว่า... ไม่ใช่สิ ตอนนี้ต้องบอกว่าเหลือสี่คนแล้ว เสียตายว่าคุณเปรมที่เป็นพี่ชายคนโตกับคุณปราบที่คนรองแต่งงานไปแล้ว... อ้อ! แล้วก็คุณปานอีกคน ถึงจะเป็นน้องชายคนเล็กแต่ก็มีคู่หมั้นคู่หมายไปแล้วเหมือนกัน จะเหลือก็แต่คุณปกกับคุณป้องซึ่งเป็นลูกชายคนกลางของบ้านนี้ สองคนนี้ย้ายหมายตาให้แกมานานแล้ว แต่ตอนนี้คุณป้องก็เสียชีวิตไปแล้ว จะเหลือก็แต่พี่ชายซึ่งก็คือคุณปก ยายอยากให้เห็นไปทำความรู้จักกับเขาไว้”

“คุณยาย!” ธาดาเรียกผู้เป็นยายด้วยความคาดไม่ถึง..ไม่ว่าจะเป็นรายละเอียดของครอบครัวทายนนท์แบบรู้ลึกรู้จริง ที่สำคัญความคิดของท่าน

นี้ยายของเธอไปมีความคิดแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่

“อย่าทำเป็นตกใจหนอยเลยแม่ธาดา สิ่งที่ยายคิด ยายทำก็เพื่ออนาคตของแกทั้งนั้น ถ้าแกจับคุณปกได้รับรองได้เลยว่าแกจะต้องสบายไปทั้งชาติ”

“คุณยาย!!”

“เลิกทำเสียงแบบนี้สักที... ยายตัดสินใจแล้ว ตอนนี้ฐานะของครอบครัวเราเป็นยังไงก็รู้ๆ กันอยู่ หรือว่าแกจะทำให้ยายผิดหวังเหมือนแม่ของแกอีกคน”

อีกแล้ว... เรื่องเก่าๆ เดิมๆ ถูกขุดคุ้ยขึ้นมาอีกจนได้ ทั้งที่แม่ก็จากไปหลายปีแล้ว

ทันทีที่ได้ทราบข่าวการจากไปแบบไม่มีวันกลับของลูกสาวคนเดียว ยายของเธอ ก็ไปพาตัวเธอมาจากพ่อจากน้องทันที

“ว่ายังไง”

คุณรัศมีดาราคาดคั้นจะเอาคำตอบให้ได้ เพราะไม่อยากจะประวัติดูศรัทธา รอย

ลูกสาวคนเดียวที่ทะนุถนอมกลม่อเลี้ยงเลี้ยงดูมาเป็นอย่างดี ฝ้าส่งเสียให้ร่ำเรียนสูงๆ แต่พอเรียนจบลูกสาวคนเดียวกลับตัดสินใจทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่นางสร้างมาหนีไปอยู่กับกลุ่มบ้านนอกจนๆ คนหนึ่ง ไม่สนใจแม้กระทั่งคนเป็นแม่จะเอ่ยปากบอกตัดขาดความเป็นแม่เป็นลูก และนั่นสร้างความผิดหวังให้กับนางยิ่งนักจนกระทั่งลูกสาวคนเดียวลาจากโลกนี้ไป

ความหวังทั้งหมดจึงพุ่งไปที่หลานสาวคนโตที่ดูจะหัวอ่อนกว่าน้องสาว ที่นอกจากจะดีอรัน กระโดดกระเดก หากความเป็นกุลสตรีไม่ได้แล้ว ในสายตาของคุณรัศมี ดารา ทั้งหมดที่รวมกันเป็นอลิศรายังยากจะเอามาชูปตัวให้เป็นหงส์หวังเซ็ดหน้าชูตาอยู่

ในวงสังคมได้

“คะ?”

“นี่ตกลงว่าแกฟังที่ยายพูดอยู่หรือเปล่า...แต่ช่างเถอะ สรุปว่าเย็นนี้ไปงานศพกับยายก็แล้วกัน”

“ไหนคุณยายว่าเครื่องบินตกเมื่อคืน เขาหาศพเจอแล้วหรือคะถึงได้จะจัดงาน”

“ไม่เจอหรอก แต่ข่าวเขายืนยันมาแล้ว ตัวเครื่องเหล็กละเอียดขนาดนั้น อ ย่าว่าแต่คนเลย ขึ้นส่วนบางชิ้นส่วนของตัวเครื่องเจ้าหน้าที่ยังแยกแยะแทบไม่ออก แล้วแบบนี้เราคิดหรือว่าเนื้อหนังมังสาเนี่ยๆ ของมนุษย์จะไม่เหล็กละเอียดยิ่งกว่า ให้ยังไงก็ไม่มีทางหาศพเจอแน่นอน หรือถ้าจะเจอก็ไม่ทางแยกออกหรือกว่าใครเป็นใคร”

“แล้วคุณยายรู้ได้ยังไงคะว่าเขาจะจัดงานศพเลย”

ณดาพยายามประวิงเวลาให้ได้มากที่สุด ทั้งที่รู้ว่าไม่มีทางปฏิเสธได้ เมื่อมองเห็นสายตามุ่งมั่นของผู้เป็นยาย

“ยายให้คนไปสืบมาเรียบร้อยแล้ว...เรานั้นแหละไปเตรียมตัวเตรียมชุดให้พร้อมไว้ก็แล้วกัน เราจะต้องไปงานกับยายทุกวันจนกว่างานเขาจะเสร็จเข้าใจไหม”

ได้ยินคำสั่งแกมบังคับแล้วก็ให้รู้สึกอึดอัดใจเป็นกำลัง...งานศพเป็นการไปไหว้อาลัยให้กับผู้ตายไม่ใช่หรือ แต่ทำไมสิ่งที่เธอได้ยินได้ฟังทำไมมันช่างต่างกันลิบลับ

จับผู้ชายในงานศพ

แถมผู้ชายคนนั้นยังเป็นพี่ชายของคนตายอีกด้วย...มีอะไรที่เธอจะรู้สึกอดสูและหดหู่มากกับครั้งนี้อีกล่ะนี่

“เขาจะจัดงานกันกี่วันคะ หนูจะได้เตรียมชุดถูก” น้ำเสียงนั้นจะฟังว่าประชดประชันก็ไม่เชิง หากมันเป็นการจ่ายอ้อมแบบไม่เต็มใจ ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ต่างหาก

“ยังไม่รู้เหมือนกัน แต่คิดว่าน่าจะหลายวัน เพราะได้ข่าวว่าลูกๆ บ้านนี้ส่วนใหญ่ตอนนี้อยู่ที่ต่างประเทศกันทั้งนั้น คงต้องรอให้มารวมตัวกันจนครบนั้นแหละ...แต่ก็ไม่แน่วัยขนาดนั้น อาจจะเช่าเหมาลำเครื่องบินมากันเองก็ได้”

คนพูดไม่รู้หรือว่าสิ่งที่ตัวเองแค่คาดคิดนั้น มันเป็นจริงเสียยิ่งกว่าจริง... ทันทันที่ได้ทราบข่าว พี่น้องทั้งหมดของบ้านทยานนทิกิโทรทัศน์และรวบรวมตัวกันทันทีภายในเวลาไม่ถึงชั่วโมง ก่อนจะจับเครื่องบินเช่าเหมาลำกลับมาบ้านอย่างปัจจุบันทันด่วน

“ถ้าอย่างนั้น ทำไมคุณยายไม่รอให้แน่ใจก่อนล่ะคะว่าเขาจะมาคืนนี้แน่ จะได้ไม่ไปเสียเที่ยวไ้คะ” เมื่อพอจะหาหนทางยืดระยะเวลาออกไปได้ณดาก็ไม่รอช้า

สะตุดรักสลบร้าง

“ไม่ได้! ถึงคุณปภจะยังมาไม่ถึงคืนนี้ แต่เราก็ต้องไปให้เขาเห็นหน้าไว้ก่อน เพื่อสร้างความคุ้นเคยกันเอาไว้... ความจริงยายก็ไม่ใช่ว่าจะไม่เคยเจอครอบครัวนี้เลย เวลาไปงานก็เคยเจอคุณปภρινดากับคุณชานนท์บ้าง เพียงแต่ไม่รู้จักกันเป็นการส่วนตัวเท่านั้น การที่เราจะไปให้เขาเห็นหน้าบอกให้รู้ว่าเราเสียใจกับครอบครัวของเขามันจะช่วยเพิ่มคะแนนให้แก่ในอนาคต... เข้าใจหรือยัง ว่าสิ่งที่ยายทำลงไปทั้งหมดก็เพื่อแกเท่านั้น เพราะถ้าฟังพ่อกับน้องสาวของแกคงจะหวังพึ่งอะไรไม่ได้แน่ๆ”

ได้ฟังดังนั้นณดาถึงกับถอนใจยาว เมื่อพอจะรู้ว่าทางออกของเธอโดนปิดประตูตายลงตั้งแต่วันที่นี้เป็นต้นไป

ไม่ว่าจะเห็นชอบในความคิด เพียงแต่เธอไม่อยากให้ยายลามปามไปว่าพ่อและน้องสาวของเธอ และเธอก็ไม่อยากขัดใจผู้เป็นยายในอีกหลายๆ เรื่อง ซึ่งรังแต่จะทำให้เรื่องยืดเยื้อลุกลามไปไม่จบสิ้น

ที่สำคัญ เธอยังเชื่อมั่นว่าต่อให้มีอีกสิบคุณปภของผู้เป็นยาย แต่ถ้าเขาและเธอไม่สนใจ หรือไม่คลีกกันซะอย่าง ใครก็คงจะมาบังคับหรือทำอะไรไม่ได้

“หนูขอไปคืนพรุ่งนี้ได้ไหมคะ รอให้แน่ใจก่อนว่าเพื่อนของหนูปลอดภัยแน่แล้ว”
ณดามิวยต์อรอง

“อย่าบอกนะว่าเพื่อนที่ว่า คือคนที่มาหาแกเมื่อวาน”

คำพูดของหลานสาวทำให้คุณรัศมีดาารานึกถึงชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่นามว่า ปืน ที่คอยแวะเวียนมาหาหลานสาวอยู่บ่อยครั้ง

ในฐานะที่เคยอาบน้ำร้อนมาก่อน ทำไมเธอจะมองไม่ออกว่าชายหนุ่มคนนั้นพึงพอใจหลานสาวของตัวเองไม่น้อย... ไม่ใช่แค่พอใจธรรมดา แต่ถึงขั้นหลงรักเลย

แต่ที่ยังทำให้เธอสบายใจได้อย่างก็คือ ณดาไม่ได้มีท่าทีตอบกลับ หรือคิดกับชายหนุ่มคนนั้นเกินกว่าคณัฐจักกัน เพราะถ้ามีอะไรเกินเลยไปกว่านั้น เธอคงได้เข้าใจเป็นรอบที่สองแน่ หากหลานสาวที่หมายมั่นปั้นมือจะให้มากู้หน้า ในฐานะทางสังคมที่ลูกสาวเป็นคนทำลายมันลง ไปคว้าเอาผู้ชายบ้านป่าฐานะยากจนแถมยังไม่มีหัวนอนปลายเท้ามาเป็นคู่ครองเหมือนกับผู้เป็นแม่

“คะ”

“แล้วทำไมเราจะต้องไปเฝ้าด้วย ญาติพี่น้องครอบครัวเขาก็ไม่ใช่หรือ”

“ไม่มีหรอกคะ เท่าที่รู้ปืนเขาตัวคนเดียวมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

“อะไรกัน นี่เราคบกับเขา รับเขาเป็นเพื่อนทั้งที่ไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้าเขาเนี่ย

นะ... โธ่! ฉันอยากจะเป็นลม นี่พ่อของพวกเขาทำไมถึงได้ปล่อยให้พวกเขาทำอะไรตามใจตัวเองแบบนี้... คนไม่รู้ที่มาที่ไปก็ยิ่งจะกล้าปล่อยให้เข้าใกล้ลูกสาวตัวเอง อยากจะรู้ว่ามันเป็นเรื่องอะไร ถึงได้ไม่รู้จักรู้จักเป็นห่วงลูกมันบ้างเลย”

เพราะไม่ชอบหน้าและไม่พอใจอยู่เป็นทุน ลูกเขยบ้านป่าจึงดูจะเป็นหัวข้อแห่งความขัดแย้งทุกครั้งที่มีเรื่องให้พาดพิงถึง

“เพราะพ่อเขารู้ว่าป้าเป็นคนดีต่างหากละคะ ถึงพวกเราจะไม่รู้ว่าเขาเป็นใครมาจากไหน แต่เขาก็เป็นคนดี เป็นคนมีความสามารถ จนทุกคนยอมรับและไว้วางใจให้เป็นถึงหัวหน้าหน่วยเสือไฟประจำศูนย์ปฏิบัติของอุทยาน ทำหน้าที่คอยปกป้องรักษาผืนป่าไม่ให้ไฟป่าเผาทำลายไปจนหมดเสียก่อนที่สัตว์ป่าจะไม่มีที่อยู่อาศัย และชาวบ้านที่อาศัยอยู่แถวนั้นจะไม่มีที่ทำมาหากินเพราะป่าถูกทำลาย ไม่ว่าจะจากภัยธรรมชาติหรือจากพวกที่เห็นแก่ประโยชน์ของตัวเองเป็นใหญ่ ชอบแอบลักลอบเข้าไปตัดไม้ทำลายป่า”

“พอๆ แม่ณดา ยายไม่รู้หรือว่าไ้ป่าที่แกพูดถึงมันจะสำคัญกับคนพวกนั้นแค่ไหน และไม่สนใจด้วยว่านายป้าอะไรของแกจะเป็นคนดีศรีป่า เป็นขวัญใจชาวบ้านหรือใครก็ตาม แต่ที่ยายสนใจก็คือตกลงว่าคืนนี้แกจะไปงานศพของคุณป้ากับยายหรือเปล่า”

“แล้วถ้าหนูจะขอเวลา คุณยายจะยอมหรือเปล่านั้นคะ”

“ไม่... และมันก็ไม่มีความแล้ว ในฐานะที่บ้านของเราตอนนี้นั่งนอนแน่นิ่งกันแกก็รู้ดี ถ้าไม่มีคนยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ แม้แต่ที่ซุกหัวนอนเราก็จะไม่มี หรือว่าแกอยากจะให้ยายอับอายขายหน้าผู้คนในสังคมซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนกระทั่งแก่ตาย... ตายไปพร้อมกับคำติฉินนินทาต่างๆ นานา แกมตายก็ยังไม่ยอมตายตาไม่หลับ เพราะความอับอาย ความอับอายสอดส่องคอยตามติดไปจนถึงชาติหน้า” คนพูดตีหน้าเศร้าเรียกร้องไห้ด้วยความเห็นใจจากหลานสาว

“คุณยายก็พูดเกินไป ไม่มีใครเขาคิดแบบนั้นหรอกคะ”

“น้อยไปสิ... แกจะป้าอะไร เมื่อคราวของแม่พวกแกนั้นก็หนหนึ่งแล้ว เล่นหนีตามพ่อของแกไป ทั้งที่มีผู้ชายที่ดีพร้อมมาขอแต่งงาน จนฉันไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน... แล้วเป็นไง สุดท้ายก็ต้องมาซ้ำใจตรอมใจเพราะว่ามันเลียดูไม่ดี ต้องด่วนลาโลกไปก่อน”

“ไม่จริงนะคะคุณยาย ตลอดเวลาที่อยู่กับพ่อ แม่ไม่เคยเสียใจสักครั้ง และพวก

สะตูดร๊กส์ลับร่าง

เราก็มีความสุขกันมาก”

“ความสุขแบบบ้านนอกๆ ของแกนะสิ นี่ไม่ต้องมาเถียงยายเลย ไปเตรียมตัวไปงานกับยายได้แล้ว...หรือว่าแกจะเลือกคุณสมประสงค์”

ชื่อชายหนุ่มอีกคนถูกหยิบยกขึ้นมาดู ด้วยรู้ว่าหลานสาวไม่ชอบอีกฝ่ายเอาเลย

“คุณยายก็รู้ว่าหนูไม่มีทางชอบเขาได้”

“ถ้าแกไม่เลือกคุณสมประสงค์...แกก็ต้องทำทุกอย่างเพื่อให้คุณปนกมาสนใจแกให้ได้”

“แล้วทำไมต้องเป็นคนนี้ด้วยล่ะคะ”

ใช่ เธอสงสัยและอยากรู้มากกว่า ทำไมผู้เป็นยายถึงได้จำเพราะเจาะจงว่าจะต้องเป็นผู้ชายคนนี้เท่านั้น

“ตอบไม่ยากเลย เพราะเขาเป็นคนที่ยายเลือกแล้วว่าจะสามารถมาช่วยครอบครัวฐานะทางบ้านของเราได้...พูดแล้วก็เสียตาย น้องชายของเขาไม่น่าด่วนตายไปก่อนเลยไม่อย่างนั้นแกอาจจะมีความผิดมากกว่านี้ หรือไม่น้องสาวของแกก็อาจจะพอมีลุ้นบ้างถึงมันจะกระโดดกระเดกไม่เป็นผู้หญิงไปสักหน่อย แต่หน้าตามันก็พอไปวัดไปวาได้บ้าง นี่ยังดีนะที่พ่อของพวกแกยังมีหัวใจดี ส่งให้ลูกเรียนจนจบปริญญา ไม่ปล่อยให้ตกดานอยู่แต่ในป่าเหมือนกับตัวเอง”

“คุณยาย!”

“จะเรียกอะไรหนักหนา...อย่ามาทำหน้าตกใจหน่อยเลย มีใครที่ไหนบ้างจะไม่อยากให้คุณหลานสาวตัวเองเข้าไปเป็นสะใภ้บ้านทยานนท์ ถ้าแกทำสำเร็จแกก็จะสบายไปทั้งชาติ ยายก็จะได้อนาคตตาหลับเสียที...ยายมีทางให้แกเลือกสองทาง คือแต่งงานกับคุณสมประสงค์ลูกชายเจ้าแกสมหวังที่เราเอาบ้านไปจำนองเขาไว้ หรือว่าจะไปทำความรู้จักกับคุณปนกคนที่ยายคัดสรรและเลือกแล้วว่าเขามatchesกับแกที่สุด และที่สำคัญสามารถช่วยเราได้แน่ๆ ในทุกๆ เรื่อง”

พอได้ยินชื่อของอีกหนึ่งหนุ่มที่ผู้เป็นยายหมายตาเอาไว้ให้ ก็ทำให้ฝนดาถึงกับนึกขยาด

สมประสงค์ ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเจ้าแกสมหวังกับคุณสมสุขสมร เจ้าหนี้รายใหญ่ของคุณยาย ถึงแม้ชายหนุ่มที่เอยอ้างชื่อมาจะมีดีกรีเป็นถึงดอกเตอร์ จบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยชื่อดังจากต่างประเทศ แถมยังเป็นคนดี ‘มาก’ แต่มาดอาจารย์ผู้คงแก่เรียนของเขา มันทำให้เธอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นลูกศิษย์ของเขา ยิ่ง

อย่างนั้น

คนธรรมดาๆ แบบเธอ สงสัยว่าคงจะใช้ชีวิตในภาวะเบียดเบียนแบบนั้นไม่ได้ ส่วนอีกคนที่อยู่ในโพลของคุณยายที่หมายตาเอาไว้...ชื่อของเธอ อาจจะเคยผ่านหูมาให้ได้ยินบ้างนานๆ ครั้ง แต่เธอก็ไม่เคยสนใจ และก็ไม่เคยใส่ใจหรือว่านี่ก็อยากจะได้เห็นหน้าหรือรู้จักกับฝ่ายนั้นแม้แต่น้อย

เรียกว่าไม่เคยมีอยู่ในหัวเลยก็ว่าได้

คนที่เคยไปใช้ชีวิตอยู่ในประเทศเสรีในทุกๆ ด้าน แถมมากด้วยประสบการณ์อันโชกโชนอย่างนั้นนะหรือ ที่คุณยายคิดว่าเขาจะยอมตกหลุมพราง หรือวิธีการใดก็ตามที่คุณยายสรรหามาเพื่อคิดจะจับเขามาเป็นหลานชาย แต่ในเมื่อตอนนี้ทำอะไรไม่ได้ ก็คงจะได้แต่เออออกไปกับท่านก่อนเพื่อตัดปัญหา ส่วนอะไรจะเกิดต่อจากนี้ ก็ค่อยต้องไปแก้ปัญหาเอาในตอนนั้นก็แล้วกัน

แต่ที่แน่ๆ เธอจะไม่ยอมตกลงปลงใจกับใครโดยที่ไม่มีความรักนำทางแน่นอน

๘:๘๘รัก สลักร่าง

สอง

เสียงร้องไห้แผ่วเบาลอยเข้ามาให้ได้ยินตลอดสามวันสามคืนที่ผ่านมาของภรรยาสุดที่รักบีบคั้นหัวใจของชานนท์และสมาชิกทุกคนในครอบครัวทยานนที่ยิ่งนัก... ทุกครั้งที่เขาไม่อยู่ด้วย หรือคิดว่าเขาไม่เห็นปรินดามักจะแอบเข้ามาร้องไห้ที่นี้เสมอ

ไม่ใช่ว่าตัวเขาจะไม่เสียใจที่สูญเสียลูกชายไปแบบไม่มีวันกลับ แต่เขาจำต้องทนกล้ำกลืนฝืนเก็บมันเอาไว้ข้างใน... ความโศกเศร้าเสียใจนั้นมันมากจนสุดจะกล่าวหรือหาสิ่งใดมาเปรียบเทียบได้ กับการสูญเสียครั้งแรกและถือเป็นครั้งสำคัญที่สุดในชีวิต... แต่เพราะต้องเป็นหลักให้กับลูกๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้หญิงที่เขารักมากที่สุด

ปรินดามีท่าทีเศร้าสร้อยจนน่าใจหาย... ถ้าจะบอกว่าภรรยาของเขาดูหมดอาลัยตายอยากในชีวิตไปเลย นับจากทราบข่าวการจากไปของลูกชายก็น่าจะใกล้ความจริงที่สุดในเวลานี้

“มาอยู่นี่เอง ผมตามหาซะทั่ว”

ร่างบางของผู้เป็นภรรยาที่มักจะแอบเข้ามาร้องไห้ในห้องนอนของลูกชายที่เจ้าตัวลงทุนตกแต่งใหม่ด้วยตัวเองเดินทางไปมองเจ้าของเสียงทักทั้งที่น้ำตาบิรมิชอบตกก่อนร่างสูงจะเดินมาทุดลงนั่งข้างๆ ด้วยความสะทอนใจ

ท่อนแขนแกร่งยกขึ้นโอบบ่าเนียนบางของผู้เป็นภรรยาเอาไว้อย่างปลอบโยนก่อนจะโน้มร่างบางให้มาชบกับอกตน อดที่จะกวาดสายตามองไปรอบๆ ห้องกว้างไม่ได้

ห้องที่ถูกจัดเอาไว้รอลูกชายกลับมาอยู่... ทุกสิ่งอย่างที่ผู้เป็นแม่ตั้งใจทำให้ ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ลูกชายชอบ ทุกรายละเอียดภายในห้องถูกบรรจงตกแต่งอย่างใส่ใจและเอาใจใส่

แต่อนิจจา... ไม่มีใครคาดคิดว่าสิ่งที่ครอบครัวของเขากำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้จะเกิดขึ้น แคมยังเร็วจนไม่อาจทำใจตั้งรับทัน

ห้องที่ถูกจัดเตรียมเอาไว้พร้อมพร้อมพรักรอการกลับมาของลูกชาย กลับ

กลายเป็นว่าเจ้าของห้องไม่ได้อยู่ แต่คนเป็นแม่กลับมาแอบคลุกตัวร้องไห้ปี่มจะขาดใจ แพบจะทุกคืนที่กลับมาจากวัด หรือในเวลาที่เขาผลอ

“บอกตามตรงว่าผมไม่สบายใจเลยที่เห็นปอเป็นแบบนี้” เสียงทุ้มเอ่ยทำลายความเงียบ กอดกระชับร่างบางที่กำลังสั่นสะท้านเพราะแรงสะอื้นแน่นขึ้นอีกนิด เมื่อตอนสายตาออกมาจากภาพถ่ายของลูกชาย

“ปอคิดถึงลูก” เสียงแผ่วหวิวบอกได้แค่นั้น เมื่อพยายามก้มเก็บกล้ำกลืนเสียงสะอื้นเอาไว้ขณะเงยหน้าขึ้นบอกกับผู้เป็นสามี

“ผมรู้อ่ะ...แต่ปอก็ต้องพยายามทำให้ได้รู้ใหม่ คิดซะว่าลูกเราไปดีแล้วนะ ถ้าตอนนี้ลูกมองเห็น และรับรู้ได้ว่าการจากไปของเขาทำให้แม่ต้องทนทุกข์ใจ เสียใจขนาดนี้ ปอคิดดูสิว่าลูกจะไปอย่างหมดหวังได้อย่างไร” ชานนัทหยิบยกเอาเรื่องลูกที่มาที่หนึ่งเสมอสำหรับปรีดาขึ้นมาเอ่ยอ้าง หวังให้ภรรยาทำให้ใจได้ในเร็ววัน...เหนืออื่นใด เป็นตัวเขาเองที่จะทนไม่ได้อีกต่อไป หากต้องมาทนเห็นภรรยาสุดที่รักต้องมานั่งทุกข์ใจทุกวันคืนเช่นนี้

“แต่ปอ...”

“ผมรู้ว่าปอเสียใจ ผมเองก็รู้ว่าจะไม่เสียใจที่เสียลูกไป แต่ปออย่าลืมสิว่ายิ่งปอเป็นแบบนี้ ลูกๆ ของเราจะยิ่งเป็นทุกข์ไปด้วย เพราะเป็นห่วงแม่...เพื่อผมนะ ปอองไม่ได้จากเราไปไหน เขายังจะอยู่กับเราตลอดไป อยู่ตรงนี้ อยู่ในหัวใจนี้...เราจะมีเขาตลอดไป ถ้าปอเชื่อแบบนี้ ปอก็จะรู้ว่าเราไม่ได้เสียลูกไปไหนเลย เขาจะยังอยู่กับปอกับผมอยู่กับพี่ๆ น้องๆ ตลอดเวลา”

“ปอจะพยายามนะคะ ถึงแม้มันจะทำให้ใจยากอยู่สักหน่อย...ไม่ต้องห่วงนะคะปอไม่เป็นอะไรหรอก” คำเตือนสติของสามีทำให้ปรีดาจำต้องเอ่ยบอกในสิ่งที่คิดว่าจะทำให้เขาสบายใจและคลายกังวลจากการเป็นห่วงหลอนลงได้บ้าง

“จะไม่ให้ผมเป็นห่วงได้อย่างไร ปอกลัวว่าผมทนเห็นน้ำตาปอได้ที่ไหน...เลิกร้องไห้ นะครับ แล้วก็ไปเตรียมตัวอาบน้ำไปวัดกัน...ดูซิ เจ้าพวกนั้นมันมารออยู่ที่ประตูหน้า สลอลนเลย”

ปรีดาหันไปมองตามสายตาของสามีที่พยักพืดหน้าไปทางประตู ก็เห็นลูกสาวและลูกชายออกันอยู่หน้าประตูเต็มไปหมด ก่อนทั้งหมดจะก้าวเข้ามาในห้องเดินตรงเข้ามาหา

“อะไรกันยายหนู...ไหนสัญญากับพ่อแล้วว่าจะไม่ร้องไห้อีก” ชานนัทอด

สะตูดรภัทสลับร่าง

กระเช้าลูกสาวไม่ได้ เมื่อเห็นลูกสาวคนเดียวเฝือกอดผู้เป็นแม่แน่น...สะอื้นฮักๆ

“ยายหนูไม่ร้องนะลูก แม่ไม่เป็นอะไรแล้วละจ๊ะ แค่คิดถึงพี่ป๋องของหนูเท่านั้นเอง” มือบางยกขึ้นลูบศีรษะลูกสาวสุดที่รักไปมาอย่างปลอบโยน

“หนูเข้าใจค่ะแม่ เราทุกคนก็คิดถึงพี่ป๋องเหมือนกัน” ปรายเงยหน้าขึ้นมาพูดกับผู้เป็นแม่ได้ในที่สุด หลังจากร้องไห้จนพอใจ

“น้องเขาไปสบายแล้ว แม่อย่าคิดมากเลยนะครั้นแม่” ความหมายในคำพูดที่ถอดแบบมาจากผู้เป็นพ่อของเปรมลูกชายคนโต ทำให้ปรินดาอดยิ้มให้ลูกชายไม่ได้ ถึงแม้มันจะเป็นรอยยิ้มคล้ายน้ำตาแต่ก็ทำให้ทุกคนค่อยเบาใจขึ้นมาบ้าง

“แม่รู้จ๊ะ...เปรมเองก็เหมือนกันนะลูก เปรมเป็นพี่คนโตจะต้องคอยเป็นหลักให้กับน้องๆ ในทุกๆ เรื่อง เพราะถ้าแม่เป็นอะไรไป....”

“ไม่นะครั้นแม่...แม่อย่าพูดแบบนี้สิครั้น แม่จะต้องอยู่กับพวกเราตลอดไป” ปกสวนคำพูดของผู้เป็นแม่ออกมา ก่อนที่ผู้เป็นแม่จะได้พูดในสิ่งที่ทำให้ทุกคนสะเทือนใจ

“ใช่ครั้นแม่....แม่จะต้องอยู่กับพวกเราตลอดไป แม่จะต้องเข้มแข็งนะครั้น พวกเราไม่พร้อมรับกับความสูญเสียอีกแล้ว” ปราบสนับสนุนคำพูดของน้องชาย

“สัญญาะนะครั้นแม่ ว่าแม่จะต้องรักษาสุขภาพให้แข็งแรงทั้งร่างกายและจิตใจ และอยู่กับพวกเราไปอีกตราบนานเท่านาน”

ความสูญเสียที่เพิ่งได้รับรู้ และท่าทางทุกข์หมองของผู้เป็นแม่ทำให้ป่านคาดคั้นจะให้มารดาสัญญาให้ได้

“แม่สัญญาจ๊ะว่าจะดูแลตัวเองให้ดี และอยู่กับลูกๆ ไปให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้...แต่ว่าป่านก็ต้องยอมรับนะลูก ว่าไม่มีใครจะสามารถอยู่คู่ข้าพ้าได้ สักวันแม่ก็ต้องจากทุกคนไปเหมือนพี่ป๋องของป่าน”

“ป้อ! ทำไมพูดแบบนี้ล่ะครั้น” เป็นชานนที่ที่ดูจะตกใจมากกว่าลูกๆ กับคำพูดเหมือนปลงแล้วในชีวิตของภรรยา

“นั่นสิครั้นแม่ แม่จะต้องอยู่กับพวกเราไปอีกตราบนานเท่านานเลยนะครั้น พวกเราจะอยู่ได้ยังไงถ้าไม่มีแม่...แม่ไม่สงสารพ่อไม่สงสารผมกับน้องๆ หรือครั้น”

คำพูดเหมือนหมดอาลัยตายอยาก หหมดสิ้นแล้วทุกสิ่งจนถึงกับปลงของมารดาทำให้เปรมอดใจหายไม่ได้ ไม่ต่างจากสมาชิกทุกคนในบ้าน

“อะไรกันจ๊ะ ทำไมต้องทำท่าตกใจกันขนาดนั้นด้วย แม่ก็แค่พูดเผื่อเอาไว้เท่านั้นเอง แม่สัญญาแล้วไงจ๊ะว่าจะไม่ยอมเป็นอะไรไปง่ายๆ ถึงแม่แม่จะคิดถึงป๋องมากก็

ตามที” ปรีนดาฝันยิ้มบอกให้ลูกๆ สบายใจ โดยเฉพาะพ่อของลูก

เธอคิดภาพไม่ออกเลยว่า ในวันที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะต้องจากไปแบบไม่มีวันกลับ ฝ่ายที่เหลืออยู่จะมีชีวิตต่อไปบนโลกใบนี้ในสภาพเช่นไร ในเมื่อตั้งแต่แต่งงานอยู่กินกัน มาไม่มีสักวันที่เธอกับซานนท์จะอยู่ห่างกัน

เพราะฉะนั้นในวันที่ถึงคราวต้องจากกันไปแบบไม่มีวันกลับ...ถ้าเลือกได้ เธอขอเป็นคนเห็นแก่ตัว ภาวนาขอให้ตัวเองเป็นฝ่ายจากไปก่อนก็แล้วกัน

“แต่แม่อย่าลืมนะคะว่ายังมีพวกเราที่รักแม่มาก และต้องการแม่ไม่น้อยไปกว่าที่ ป็อง...ไม่เชื่อว่าหนูจะไม่รักและคิดถึงพี่เขานะคะ แต่หนูเชื่อว่าพี่ป็องจะยินดีมากกว่า ถ้าเห็นแม่มีความสุขในทุกๆ วันต่อไปหลังจากนี้ และตลอดไปอีกตราบนานเท่านาน” ปรายพลอบแม่บ้าง

“งั้นก็คงได้เวลาไปวัดกันแล้วสินะ...ปล่อยพี่เขาไว้คนเดียวมาทั้งวันแล้ว ป่านนี้คงจะเหงาแย่” คำพูดดังกล่าวทำให้สมาชิกทั้งหมดอดใจหายไม่ได้ หากก็พยายามไม่ต่อประโยคที่จะทำให้นึกคิดอันเป็นที่รักยิ่งของทุกคนต้องคิดมาก จนเป็นกังวลไปมากกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้

“เปรมพาน้องๆ ไปก่อนนะ ป่านนี้คุณปู่คุณย่าคุณตาคุณยายรอแม่แล้วมั้ง”
ซานนท์จัดการสั่งการลูกชายคนโต

“พ่อไม่ต้องห่วงหรอกครับ ตอนนี้คุณปู่คุณย่าคุณตาคุณยายมีพลอยกับน้องกอหน้าคอยดูแลอยู่ ส่วนที่วัดก็มีน้องใหม่กับน้าชลคคอยดูแลให้แล้ว พ่อดูแลให้แม่แต่งตัวนะครับ ผมกับน้องๆ จะไปรอข้างล่าง”

“งั้นอีกครึ่งชั่วโมงเดียวพ่อจะพาแม่ตามลงไป” ซานนท์บอกกับลูกๆ ก่อนเปรมจะต้อนน้องๆ ออกไปจากห้อง

“ไม่ต้องปิดประตูนะจ๊ะ เดี่ยวเกิดเป็นลมขึ้นมาอีก ผมจะได้ช่วยได้ทัน”

แม่จะอยู่ในอารมณ์เศร้าโศกเสียใจ แต่ก็อดคิดถึงให้กับคนพูดไม่ได้ เมื่อเขาพามาส่งถึงห้องน้ำ จัดการเปิดน้ำ และจัดเตรียมของใช้ต่างๆ ให้จนเรียบร้อย

“เดี๋ยวผมจะไปเตรียมชุดไว้ให้...ผมรักปอนะ”

คำบอกรักที่มีให้ได้ยินทุกวันตลอดเวลาหลายสิบปีที่อยู่ด้วยกันมาทำให้คนฟังตื่นตันจนน้ำตาซึมขึ้นมาอีกรอบ เมื่อสามี่จุมพิตแผ่วเบาส่งมอบความรักความอบอุ่นประทับใจบนหน้าผากเนียนเกลี้ยงเกลา

“ปอก็รักคุณค่ะ”

สะตูดร็กสลับร่าง

“อ้าว! อนาคตเองหรือหรือ มาเจียบเชียว”

อลิศราหันหน้าไปมองผู้มาใหม่ทันทีที่ฝ่ายนั้นตะเตบเบาๆ ลงตรงลาดไหล่บอบบางของตนบอกให้รับรู้การมาถึง

“คุณหมอยังไงบ้าง” อนาคตพยักพืดไปทางเตียงคนเจ็บในห้องที่ตั้งอยู่ติดกับประตูระเบียง

“ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงแล้วละ คิดว่าอีกสองสามวันถ้าอาการดีขึ้นเรื่อยๆ เหมือนที่ผ่านมาก็น่าจะกลับบ้านได้”

“แล้วเรื่องที่อลิศเล่าให้พี่ฟังละ...หมอยังไงบ้าง”

“เขาก็พาไปตรวจจนแต่ก็บอกว่าไม่มีอะไร สมองก็ไม่ได้รับความกระทบกระเทือนอย่างที่นึกกลัว....ส่วนที่พี่ป็นจำอะไรไม่ได้ หมอเขาสันนิษฐานว่าอาจจะเกิดจากอาการชักตอนที่เกิดอุบัติเหตุ ก็เลยเกิดภาวะความจำขาดหายไปชั่วคราว อาจจะต้องให้เวลาเขาฟื้นฟูความจำสักพัก ส่วนทางกายนอกจากกระดูกคอที่เคลื่อน กับขาซ้ายหัก นอกนั้นก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง อวัยวะต่างๆ ภายในอลิศก็บอกให้หมอตรวจให้ละเอียดหมดแล้วทุกอย่างยังปกติดีไม่บอบช้ำ คงไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงแล้วละ”

“แล้วเรื่องค่าใช้จ่ายละ อลิศจะเอาที่ไหนมาจ่ายเขา” อนาคตเป็นห่วงไม่ได้

โรงพยาบาลเอกชนที่อยู่ใกล้กับที่เกิดเหตุที่สุด เป็นตัวเล็กรแรกที่เจ้าหน้าที่ของมูลนิธิร่วมกตัญญูพาคนเจ็บมาส่งไว้ที่นี่ ก่อนที่เธอจะได้รับการติดต่ออีกที และโทรส่งข่าวให้น้องสาวทราบทันทีที่รู้เรื่องเช่นกัน

ทั้งสองออกปากการันตีขอให้หมอช่วยรักษาเขาอย่างเต็มที่โดยไม่เกี่ยงไม่ต้องกังวลเรื่องค่ารักษาพยาบาล...ถึงแม้จะเป็นห้องผู้ป่วยรวม แต่โรงพยาบาลเอกชนระดับนี้เธอก็พอจะรู้ว่าค่ารักษาพยาบาลนั้นไม่ใช่ใช่น้อยๆ

“อลิศพอมีเงินเก็บอยู่บ้าง แต่ไม่รู้ว่าพอหรือเปล่า”

“แล้วถ้าไม่พอละ อลิศจะไปเอามาจากไหน”

“เอานะอนาคต ไม่ต้องห่วงหรือหรือ ยังไงมันก็ต้องมีทางออก... แล้วมานี้คุณยายรู้หรือเปล่า” อลิศวางใจเปลี่ยนเรื่องทันทีเพราะไม่อยากให้พี่สาวเป็นห่วง

“ไม่รู้หรือหรือ ตอนพี่ออกมาพอดีว่าท่านไม่อยู่บ้าน”

“เดี๋ยวลกลับไปก็โดนซักฟอกอีกหรือหรือ”

“ถ้าเป็นอย่างที่ว่า เอาไว้ค่อยหาทางเอาตัวรอดตอนนั้นก็คงทัน...ว่าแต่เรื่องค่า

รักษาพยาบาลของปิ่น พี่มีสร้อยที่คุณแม่ให้ไว้ อลิศจะเอาไปก่อนก็ได้นะ”

“ไม่ต้องหรอก ฝนดาเก็บไว้เถอะ ของอลิศก็มี เดี่ยวอลิศจัดการเรื่องนี้เอง ถ้าไม่พอจริงๆ คงต้องเอาไปจำหน่ายไว้ก่อน เพื่อเอาเงินมาจ่ายเขา”

ได้ฟังดังนั้น ฝนดาที่คิดที่จะถอนใจไม่ได้....เธอรู้ดีว่าน้องสาวนั้นทั้งรักและชื่นชมคนบนเตียงเพียงใด ทั้งที่ฝ่ายนั้นเห็นเป็นแค่น้องสาวมาแต่ไหนแต่ไร และเธอก็รู้ดีอีกว่าเป้าหมายหลักและหัวใจของเขาอยู่ที่เธอ

โชคดีเท่าไรที่เธอไม่มีใจตอบกลับเขา ทั้งที่ชายหนุ่มก็แสดงออกให้เห็นอย่างเปิดเผยว่าเขาชอบเธออย่างไม่คิดปิดบัง

ถ้าเหตุการณ์กลับตาลปัตรกลายเป็นว่าเธอเองก็มีใจให้เขา สุดท้ายคนที่เสียใจที่สุดก็คงเป็นเธอที่ไม่สามารถหักห้ามใจ จนทำให้น้องสาวคนเดียวผิดหวัง และเสียใจ.... และถ้ามันเป็นเช่นนั้นจริง เธอคงจะมองหน้าทุกคนในครอบครัวไม่ติด

“มีอะไรให้พี่ช่วยกับบอกนะ”

“ขอบคุณมากนะคะ แต่ฝนดานะแหละที่จะต้องเอาตัวเองให้รอดก่อน...ได้ข่าวว่าคุณยายยังกำลังดังแตกอยู่ไม่ใช่หรือ” อลิศราดักคออย่างรู้กัน

“ไหนบอกทำไมสนใจใจ ทำไมรู้เรื่องวงในละเสียขนาดนี้ละ” ฝนดาอดแสวงน้องสาวไม่ได้ ต่อให้เป็นไม้เบื่อไม้เมากันแค่ไหน แต่เธอก็รู้ดีว่าน้องสาวเองก็เป็นห่วงผู้เป็นยายอยู่ไม่น้อย

“เขาเรียกว่าหาความรู้ระดับเอาไว้ เผื่อทางหนีทีไล่ต่างหากละ....รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง ไม่เคยได้ยินรึไง”

“จ๊ะ แม่คนรอบรู้....ระวังตัวเอาไว้ให้ดีเถอะ ไว้คุณยายจัดการเรื่องของเธอที่เรียกร้อยเมื่อไหร่ รับรองอลิศได้เป็นรายต่อไปแน่”

“ไม่มีทาง...ว่าแต่ที่พูดแบบนี้ หรือว่าผู้ชายคนนั้นเกิดมีตัวตนขึ้นมาอีกครั้ง”

รอยยิ้มบางเบาดูยังงังก็ดูออกว่าเจ้าของกำลังฝันยิ้มเอาใจคนมองเพราะไม่ยอมให้คิดมาก แต่นั่นก็เพียงพอแล้วที่อลิศราจะสรุปเรื่องราวได้

“คราวนี้เป็นหนุ่มเศรษฐีฐานะดี แต่งเฝ้าปัญญาอ่อนที่ไหนอีกละ ที่คุณยายสรรหามาให้พี่สาวคนสวยของอลิศนะ”

“ปากคอเราะร้ายใหญ่แล้วนะเรานี้...แต่ว่าคราวนี้ผิดคาดจ๊ะ เพราะว่าคนนั้นไม่เพียงแต่จะรวยมากเท่านั้น แต่ยังมีดีกรีดอกเตอร์ฟ่วงมาด้วยอีกต่างหาก”

“แล้วเป็นคนดีหรือเปล่า”

สะตูดร๊กส์ลับร่าง

“ก็ดี”

“แล้วชอบไหม”

“ไม่”

“นี่แหละปัญหาใหญ่”

“ก็ใช่”

“แล้วคุณยายไม่อาละวาดใหญ่เลยเหรอ”

“ถ้าไม่มีอีกคนมาให้เลือกก็อาจจะเป็นไปได้”

“ไอ้โฮ! นี่มันมหรรรมนาเลือกคู่หรือยังไงเนี่ย พี่สาวเราถึงได้เนื้อหอมขนาดนี้”
ถึงจะเป็นห่วงแต่ก็อดที่จะแซวอีกฝ่ายไม่ได้

“ใครว่าล่ะ... อลิศก็รู้ว่าคุณยายไม่ยอมหยุดแน่จนกว่าพี่จะแต่งงานกับใครสักคน
ที่ท่านเลือกให้” บอกออกไปแล้ว ก็ให้หวนคิดถึงใครบางคน

หนึ่งในชายหนุ่มที่ผู้เป็นยายหมายตาอยากจะได้มาเป็นหลานชาย แถมยังดูจะ
มาวินกว่าคนอื่น ๆ

แต่ว่าเขาไม่แม้แต่จะซายตาแลมองมาที่เธอ ทั้งที่คุณยายก็นำเสนอเธอจนออก
นอกหน้าตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เจอ จนเธอแทบไม่กล้ามองหน้าเขา แต่เขาก็ยังอุตสาหรักรักษา
มารยาท จำได้ว่าทุกครั้งที่เจอเขาก็จะทักทายตามมารยาทเท่านั้น ต่อจากนั้นเขาก็ไม่
เคยเหลียวแลมองมาที่เธออีกเลย จนกระทั่งพระสวดเสร็จและแขกลากลับ เป็นแบบนี้
ตลอดสามคืนที่เธอได้ไปร่วมงานศพ

สายตาของเขาเวลาที่มองมามันทำให้เธอนึกละอายใจแถมอ่อนใจไม่น้อย แต่ดู
เหมือนว่าคุณยายของเธอจะยังไม่ละความพยายามง่ายๆ

แต่ในความเฉยชาของเขา เธอก็ยังอุตสาหรักร่มองเห็นอีกแง่มุมในตัวผู้ชายคนนั้น ที่
ทำให้เธออดประทับใจ... ท่าทางประคองประคองดูแลผู้เป็นมารดาไม่ห่าง กับถ้อยคำ
ปลอบโยนที่เธอบังเอิญได้ยินผ่านและ ได้ยินเข้านั้น

คำพูดอ่อนโยนยังติดหู... ภาพนั้นยังติดตามาจนกระทั่งตอนนี้

ไม่น่าเชื่อว่าผู้ชายตัวโตๆ หน้าดูๆ ผู้ไม่มีรอยยิ้มบนใบหน้าจะทำอะไรแบบนี้ก็ได้
... ไม่ใช่การเสแสร้งแต่มันเป็นกิริยาอาการที่ออกมาจากข้างในจริงๆ ที่เธอเองก็สัมผัสได้

“หมายความว่าณดาจะยอมตามใจคุณยายอย่างนั้นหรือ”

“ไม่รู้สิ... พี่แค่ไม่อยากขัดใจท่าน หรือว่าอลิศจะยอมสลับตัวกับพี่มาอยู่กับท่าน
แทน แล้วให้พี่กลับไปอยู่กับพ่อที่บ้านของเรา”

“หี” คนปฏิเสฐส่ายหน้าหือ จนนพีสาวอดหัวเราะไม่ได้

“จะว่าอลิศเห็นแกตัวก็ได้ แต่เรื่องอะไรอลิศจะเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในกฎระเบียบ
เคร่งครัด และสังคมจอมปลอมมันั้น แค่คิดก็ชนหัวลูกแล้ว”

“อลิศก็พุดเกินไป ความจริงมันก็ได้แล้วร้ายขนาดนั้นหรือก ทั้งหมดที่คุดนยาย
ทำไปก็เพราะว่าท่านเป็นห่วง ออกากให้พีสบายเท่านั้นแหละ”

“ออกากให้ณดาสบายหรือว่าออกากให้ตัวเองสบายกันแน”

“ไม่เออนะ ถึงยังงิท่านก็เป็นยาย เป็นแม่ของแม่ของเราสองคน...ถึงเวลานั้น
จริง ๆ ถ้าพีไม่รักไม่ชอบคนที่ท่านหามาให้ พีเชื่อว่าท่านคงจะล้าถอยไปเองนั้นแหละ”

“แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าท่านจะหยุด...ไม่ว่าจะยังงิ ณดาก็ต้องคิดถึงตัวเองให้
มากเข้าไว้ละ สิ่งที่คุดนยายทำ ถึงท่านจะบอกวาทำเพราะรักและเป็นห่วงณดาค แต่ท่านก็
ใช้ว่าจะอยู่ปกป้องณดาคได้ตลอดไป การจะรักใครสักคนจนถึงขึ้นตกลงปลงใจแต่งงาน
กับคน ๆ นั้น ถ้าเป็นคนที่เราไม่ได้รักและเขาก็ไม่ได้รักเรา มันจะทำให้เราทุกขใจไปตลอด
ชีวิตเลยนะ”

เสียงใส่ฟังเศรำลงเล็กน้อย...แม้พีสาวจะไม่ได้รักคนในท้อง แต่เธอก็รับรู้มา
ตลอดว่าในหัวใจของเขามิแต่พีสาวของเธอคนเดียวเท่านั้น...ถึงจะรัฐอยู่เต็มหัวใจแต่เธอก็
ยังจะดันทุรัง

เพราะคำว่า ‘รัก’ ตัวเดียว

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้น ก็เพราะเขาขับรถมาหาพีสาวของเธอที่นี้ ก่อนนจะกลับไปบ้าน
ป่า...เป็นแบบนั้นทุกครั้งไปที่เขามีเหตุจำเป็นต้องมาติดต่อรุระที่กรม

“ขอบใจนะที่เป็นห่วงพี...อลิศเองก็เหมือนกันนะ ทำอะไรให้คิดถึงตัวเองบ้าง
ไม่ใช่หายใจเข้าออกก็เป็นที่ป็นไปเสียหมดแบบนี้” คนเป็นพืดเป็นห่วงไม่ได้ เพราะรู้ว่า
ทั้งหัวใจ น่องสาวของเธอได้มอบมันให้กับชายหนุ่มมจนหมดใจ

“อลิศก็แค่สงสารเพราะเห็นว่าเขาไม่มีใคร ณดาก็รู้วาทำเขาไม่มีญาติที่ไหน”

“มันก็จริงนะ”

“แล้วนี้ณดาคะกลับเลยหรือว่าจะรอเจออพีป็นก่อน”

“คงจะไม่แล้วละ ปล่อยให้เขาคักตักวาทำไว้พุงนี้พีจะมาใหม่ะ”

“จะมาได้หรือ”

“จะพยายาม”

“แต่่อลิศออกากให้ณดามาณะ พีป็นตื่นขึ้นมาคงออกากจะเห็นหน้าณดาค” ถึงจะอด

สะตูดรภัทสลับร่าง

คิดมากไม่ได้ แต่ถ้าการได้เห็นหน้าพี่สาวของเธอแล้วทำให้เขาพอจะจำอะไรขึ้นมาได้บ้างเธอก็ยินดี

“แค่มีอิลิศดูแลเขาแบบนี้ก็พอแล้ว ถ้าไม่ติดธุระอะไรพี่จะมานะ แต่วันนี้คงต้องกลับก่อนๆ ที่คุณยายจะโทรตามตัว”

“อย่าบอกนะว่าจะพาไปออกงานโชว์ตัวที่ไหนอีก”

“ก็ไม่เชิง”

“พูดแบบนี้ หมายถึงเป้าหมายใหม่ที่คุณยายหมายตาเอาไว้หรือเปล่า”

“ก็ประมาณนั้นแหละ”

“แล้ววนตาเคยเจอเขาหรือยัง”

“สามครั้งสามวันติดกันเลยล่ะ”

“อะไรจะขนาดนั้น แบบนี้แสดงว่าคุณยายก็มีแววประสบความสำเร็จกว่าครึ่งแล้วสิ”

“เปล่า”

“อ้าว!”

“ที่บอกว่าเจอสามครั้งเนี่ย ก็เพราะว่าพี่ต้องไปงานศพน้องชายของเขาต่างหาก พี่กับเขาก็เลยบังเอิญได้เจอกัน”

“ตรงตามแผนการ และความตั้งใจในตอนแรกของคุณยายปะ” อิลิศราต์อึ้งอย่างรู้ทัน “แล้วเป็นยังไงบ้าง ว่าพี่เขยของอิลิศมีท่าทางรู้ตัวบ้างไหมว่ากำลังโดนคุณยายจับ”

“พูดเขี้ยวๆ อีกแล้วนะเรา...แต่ถามว่าเขารู้ตัวไหม พี่ว่าเขาคงจะ 모르ตัวหรอก เพราะพี่ก็เห็นเขาเฉยๆ ตอนที่คุณยายแนะนำให้รู้จักกัน”

“จะเป็นไปได้ยังไง พี่สาวอิลิศออกจะสวย แสดงว่าหมอนี่ต่อมควมรู้สึกต้องตายด้านแน่ๆ ถึงได้ไม่มีปฏิกิริยาอะไรตอนที่เจอวนตา”

“อิลิศก็พูดเกินไป”

“ไม่เกินไปล่ะ พูดแล้วชักอยากจะเห็นหน้าแล้วสิว่าเป็นยังไง...ท่าทางเป็นยังไงนะวนตา หล่อไหม สูงต่ำดำขาวหรือว่าตัวเตี้ยมูทุ”

“อิลิศพูดซะพี่นี่ภาพออกเลยแหละ” คนฟังถึงกับปล่อยเสียงหัวเราะคิกคักออกมาเมื่อพยายามนึกภาพตามที่น้องสาวสาธยาย

“แต่ไม่หรอก ที่อิลิศพูดมาตรงกันข้ามทุกอย่าง...ถ้าถามว่าหล่อไหม เขาก็หล่อ

นะ เรียกว่าหล่อสะอาดตาเลยแหละ บุคลิกดี ความรู้ดี ข้อหลังนี่ฟังจากคุณยายมานะ”

“ที่สำคัญฐานะดีถึงขั้นเรียกเศรษฐีได้เลยใช้ไหม”

เพราะรู้จักนิสัยผู้เป็นยายดี...ยากจนขั้นแค้นอย่างหวังเลยว่าจะได้ย่างกรายเข้า

ใกล้หลานสาวคนสวย

เธอไม่เคยนึกถึงฉายาเลยสักนิด ที่พี่สาวสวยกว่า เรียบร้อย เป็นกุลสตรี และมีทุกสิ่งเพียบพร้อมอย่างที่คุณหญิงสมบุญแบบคนหนึ่งควรจะมี โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนนี้ที่ผู้เป็นยายได้ก้าวเข้ามาจัดการชีวิตของหลานสาวอย่างกับเป็นเจ้าของชีวิต...

สถานการณ์ที่เป็นอยู่มันทำให้เธอดีใจที่ตัวเองเป็นแบบนี้

แม้จะไม่ได้สวยเลิศเลอ...หน้าตาหรือก็พอไปวัดไปวาไปกับเขาตอนสายๆ ได้ พูดถึงกิริยามารยาทหรือก็ห่างไกลจากคำว่ากุลสตรีมากเหลือเกิน แต่เธอก็พอใจทุกสิ่งทีหลอมรวมเป็นตัวเองแล้ว เพราะอย่างน้อยมันก็ทำให้เธอรอดพ้นจากการจัดการของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นยาย

“ก็คงอย่างนั้นแหละ เพราะเห็นคุณยายบอกว่าเขาเพิ่งจะกลับมาจากเมืองนอก หลังจากไปเรียนและใช้ชีวิตอยู่ที่โนนเกือบสิบปี นี่ถ้าน้องชายเขาไม่เสียก็ไม่รู้ว่าจะกลับมาไหม” คนบอกไม่สนใจเล่าออกมาได้เป็นฉากๆ

“รู้สึกว่ามันน่ากลัวเรื่องเขามากเลยนะ... เอ๊ะ! หรือว่าตกหลุมรักพ่อหนุ่มนักเรียนนอกรูปหล่อพ่อรวยคนนี่เข้าให้แล้ว”

เพราะพี่สาวไม่เคยสักครั้งที่จะให้ความสนใจหรือใส่ใจหนุ่มคนไหนถึงขั้นจดจำรายละเอียดฝ่ายนั้นได้ขึ้นใจขนาดนี้ แม้แต่กับพี่ป็นของเธอที่มีพี่สาวของเธออยู่เต็มหัวใจ

“ไม่มีทางหรอก ชี้เก๊กขนาดนั้น”

“อะ..อะ นี่ไปแอบสังเกตเขาขนาดนั้นเลยหรือ เอ๊ะ! หรือว่าอนที่เขาไม่สนใจ”

“ยายอลิศ! นี่แน่ะ มาล้อพี่ เดี่ยวเถอะเรา” เสียงหวานแสร้งต่อน้องสาว แต่ก็ไม่ได้จริงจังอะไร

“โอ...ไม่โกรธนะพี่สาวคนสวย อลิศก็แค่ไม่อยากให้เห็นดาเคียดเท่านั้นเอง แต่ถ้าให้อลิศเดานะ อลิศว่าเขาไม่ได้ไม่สนใจคนดาหรอก แต่เขาคงกำลังเสียใจมากกว่า..คนดาบอกเองไม่ใช่หรือว่าน้องชายเขาเพิ่งเสีย”

“ถ้านี่เป็นคำปลอบใจก็ขอบใจนะจ๊ะ ไว้มีความคืบหน้ายังไปจะมาเล่าให้ฟังนะ”

“แน่ะ..พูดแบบนี้แสดงว่าจะต้องเจอกันอีกแน่ๆ ใช่ไหม”

สะตูดร็กส์ลับร่าง

“ก็ไม่ได้อยากจะทำอะไรหรอก แต่คุณยายมีคำสั่งว่าให้พี่ไปงานศพน้องชายของเขา กับท่านทุกวันจนกว่างานเขาจะเสร็จเรียบร้อย”

“โอ้โฮ! คุณยายนี่มาแผนสูงเหมือนกันแฮะ... ทำทางจะรอดยากแล้วสินะนี่”

“พี่ถึงได้บอกใจว่าให้รอดดูต่อไป... ว่าแต่เนี่ยก็ใกล้ได้เวลาแล้วพี่กลับละนะ ต้องขับรถอีกตั้งไกล เดี่ยวจะเตรียมตัวไปงานไม่ทัน”

“ตื่นแต่เช้าจะได้เจอหนุ่มหล่อคนนั้น... หรือว่า กลัวคุณยาย”

“แล้วแต่จะคิด หรืออีกทีก็เก็บไปคิดเป็นการบ้านนะ ไว้หนุ่มซี้เก๊กนั่นมีปฏิกริยายังไงจะมาเล่าให้ฟังอีกที... พี่ไปละ”

“งั้นเดี๋ยวไปส่ง”

“ไม่ต้องหรอก อยู่เฝ้าพี่ป็นของอลิศเถอะ แค่นี้เอง พี่เดินไปเองได้... บ้ายบายนะจ๊ะ”

สองสาวเงียบเสียงลงไปแล้วเมื่อฝ่ายหนึ่งกลับไป หากคนเจ็บที่นอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยในโรงพยาบาลและคอยเงี่ยหูฟังทั้งคู่คุยกันอยู่ตลอดเวลา... แม้เสียงพูดคุยจะไม่ได้ดังมากนัก เพราะอยู่ในโรงพยาบาลที่มีคนป่วยนอนเต็มห้อง หากเขาก็ได้ยินชัดเจนทุกถ้อยคำทั้งที่ยังหลับตา

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับเขากันแน่... ทำไมชีวิตเขาตกอับถึงกับต้องให้ผู้หญิงแปลกหน้า ที่ไหนก็ไม่รู้มาช่วยจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้

ไซลี ในวันแรกที่เขารู้สึกตัว หญิงสาวที่เขาจำได้ว่าชื่ออลิศ เขาได้ยินเด็กสาวแทนตัวเองว่าอย่างนั้นเวลาพูดกับเขา และทุกครั้งที่มีลมตาตื่นขึ้นมาเขาก็มักจะเห็นดวงหน้าแจ่มกระจ่างคอยเฝ้าไม่ห่างเดียว คอยเล่าเรื่องราวตลอดจนความเป็นมาเป็นไปที่ทำให้เขามานอนเฝ้าอยู่ที่นี้ให้ฟังอย่างละเอียด

แต่ที่เขายังไม่เข้าใจจนกระทั่งบัดนี้ก็คือ... ชื่อของใครก็ไม่รู้ ที่เธอใช้เรียกเขา ป็น

ถึงจะไม่รู้ว่าเจ้าของชื่อเป็นใครและทำไมเด็กสาวคนนั้นถึงได้เรียกเขาด้วยชื่อนี้ แต่เขาก็พอจะจับได้ว่าเจ้าของชื่อจะต้องมีความสำคัญกับหญิงสาวมาก

แต่เขาจะทำยังไง ที่จะให้เธอเชื่อว่าเขาไม่ใช่พี่ป็นของเธอ

“อ้าว! พี่ป็นฟื้นแล้วเหอ... หิวหรือเปล่า เมื่อกี้คุณตามาเยี่ยมเอาของกินมาฝากเพียบเลย”

อลิศราเอ่ยถามชวนอีกฝ่ายคุยไปเรื่อยเมื่อกลับเข้ามาในห้องที่คนเจ็บนอนอยู่อีก

ครั้ง ส่วนมือก็วุ่นอยู่กับการจัดเก็บของกินที่พี่สาวหอบหิ้วมาฝากทั้งเธอและคนเจ็บ

“ณดา”

แม้ชื่อมันจะเบาแสนเบาแต่อลิศราก็ได้ยิน สีหน้าแสดงออกว่าสงสัยของเขาไม่ทำให้เธอแปลกใจเท่าใดนัก

“ใช่..ณดา พี่สาวของอลิศเอง คนที่พี่ปิ่นเพิ่งจะไปหาเขามาก่อนที่จะประสบอุบัติเหตุไง...จำได้ไหม”

“ณดา”

คนเจ็บยังคงทวนชื่อดังกล่าวซ้ำไปซ้ำมา ...ไม่ใช่ว่าจะคิดถึง อยากเห็นหน้า หรือ รู้จักเจ้าของชื่อมาก่อนอย่างที่อลิศราเข้าใจ แต่เพราะเขาอยากจะทำให้มันแน่ใจว่า ไม่ใช่มีแต่เด็กสาวคนนี้คนเดียวที่กำลังเข้าใจผิดอะไรสักอย่างเกี่ยวกับตัวเขา

“ไม่เป็นไรจะ จำไม่ได้ก็อย่าเพิ่งไปฝันมันเลยนะ หมอบอกว่าความจำของพี่ปิ่นช่วงนี้อาจจะขาดๆ หายๆ ไปบ้าง คงต้องใช้เวลาสักพักกว่าจะกลับมาสมบูรณ์หรือเยอร์เซ็นต์”

“หมอบอกว่าผม...เอ่อ พี่เป็นแบบนี้หรือ”

“ถ้าพี่ปิ่นหมายถึงเรื่องความจำก็ใช่จะ แต่พี่ปิ่นไม่ต้องห่วงนะ ถ้าอาการยังดีอยู่แบบนี้ คุณหมอบอกว่าอีกสองสามวันเราก็น่าจะกลับบ้านกันได้แล้ว....นี่ทุกคนที่บ้านปาก็เป็นห่วงพี่ปิ่นมากเลยนะ โดยเฉพาะบรรดาพี่น้องในหน่วยเสือไฟของพี่ปิ่น เมื่อตอนสายก็พากันเฮโลมาเยี่ยมครั้งหนึ่งแล้ว แต่พอดีว่าพี่ปิ่นหลับพวกเขาาก็เลยกลับไปก่อน”

เรื่องราวที่ได้ยินตอกย้ำชัดให้คนฟังแน่ใจเสียยิ่งกว่าแน่ใจว่าเด็กสาวคนนี้ได้เข้าใจผิดแค่คนเดียวที่มองเห็นว่าเขาเป็นคนชื่อปิ่น เพราะไหนจะหน่วยเสือไฟเสือป่าอะไรที่ว่ามันอีก...มันคืออะไรกันแน่

แน่นอนว่าตั้งแต่เกิดมาจนโตจนป่านนี้ เขายอมรับว่าเขาไม่เคยได้ยินคำคำนี้มาก่อนเอาเลย

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับเขากันแน่ หรือว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจะทำให้เขาตายไปแล้ว ... แล้วที่เด็กสาวคนนี้เห็นก็คือวิญญาณของเขา...แต่ถึงจะเป็นวิญญาณก็ต้องเป็นเงาของเขาสิ จะเป็นคนอื่นอย่างที่เขาเข้าใจได้อย่างไร มันไม่มีทางเป็นไปได้อยู่แล้ว

ที่สำคัญ สิ่งที่เขาบ่งบอกว่าเขายังมีชีวิตอยู่ก็คือ เขายังรู้จักกลางวัน กลางคืน รู้หลับตาเวลาหลับ รู้ลืมตาเวลาตื่นนอน รู้จักเจ็บปวด และรู้สึกหิวเป็น และที่ทำให้เขามั่นใจยิ่งกว่ามันใจกับการมีชีวิตอยู่ของตัวเองก็คือ เด็กสาวคนนี้

สะตูดร๊ากส์บับร่าง

ทุกครั้งที่ลิ้มตาตื่นขึ้นมา ไม่มีสักครั้งที่เขาจะไม่เห็นหน้าเธอ...เด็กสาวที่คอยเฝ้าอยู่ข้างเตียงไม่ได้ห่าง คอยป้อนข้าวป้อนน้ำ คอยเล่าเรื่องราวสัพเพเหระให้ฟังอย่างออกรวด

แม้จะไม่เคยรู้เรื่องที่เธอเล่า แต่ก็แปลกที่เขายังนอนฟังอยู่ได้อย่างสบายใจ ทั้งที่ไม่เคยต้องทนฟังใครพูดได้นานขนาดนี้

และที่ทำให้เขานึกแปลกใจตัวเองจนอดตกใจไม่ได้ นั่นก็คือ ตลอดเวลาที่มานอนรักษาตัวอยู่ที่นี้ เขารู้สึกว่าตัวเองซักจะเริ่มเสพติดเสียงใสๆ ของเธอเสียแล้ว...ติดชนิดว่าคืนไหนไม่ได้ฟังก็ถึงกับนอนไม่หลับเลยทีเดียว

ตอนนี้ทางเดียวที่จะรู้ได้ก็คือเขาจะต้องพิสูจน์

“เอ่อ ะ...พี่อยากจะเข้าห้องนี้”

“นั่นพี่ป็นรอเดี๋ยวนะ เดี่ยวอลิศเรียกพยาบาลให้” อลิศราตอบอย่างคล่องแคล่ว

“ไม่ต้องหรอกครับ...เอ่อ พี่ไม่อยากจะเข้าเครื่องนั้นแล้ว” คนเจ็บขึ้นไปที่เจ้าอุปกรณ์ปลดปล่อยทุกข์ที่พยาบาลเตรียมเอาไว้ให้

“แต่พี่ป็นยังขาเจ็บอยู่ จะเดินไปเข้าห้องนี้ได้ยังไง”

“หมอเข้าเผือกให้แล้วไม่ใช่หรือครับ... พี่เดินได้ ถ้าอลิศจะช่วยประคอง”

ทั้งชื่อของหญิงสาวที่เอ่ยออกมา และสรรพนามที่ใช้แทนตัวเองฟังรื่นไหลขึ้นมากในเวลานี้ เมื่อหญิงสาวคอยพูดกรอกหูทุกครั้งทีลิ้มตาตื่นก็ว่าได้

“จะดีหรือ คุณหมอยังไม่ให้พี่ป็นขยับตัวนะ เกิดเป็นอะไรไปอีก อลิศว่ามันจะยิ่งแย่นะ”

“ไม่เป็นไรหรอก พี่รู้ตัวเองดีว่าพี่ทำอะไรได้แค่นี้...นะครับ พาพี่ไปนอนนะ”

เพราะทางเสียงแว่วอนในตอนท้ายนั่นทีเดียวที่ทำให้เธอใจอ่อนยอมฝืนคำสั่งของหมอตตามใจเขาจนได้

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องรีบไป ก่อนที่หมอหรือพยาบาลจะมาเห็นซะก่อน...มาค่ะ เดี่ยวอลิศช่วยประคอง ค่อยๆ ลุกนะ”

อลิศราเข้าประคองคนเจ็บที่เรียกร้องอยากเข้าห้องนี้เองด้วยความทุลักทุเล เพราะตัวเขาทั้งสูงทั้งใหญ่กว่าเธอหลายเท่า แต่ไม่ว่าจะลำบากแค่ไหนเธอก็ประคับประคองเขามาส่งถึงห้องนี้ได้

“อลิศจะออกไปคอยที่หน้าประตู ถ้าพี่ป็นทำธุระเสร็จแล้วก็เรียกอลิศนะ”

จัดการส่งความคนเจ็บเสร็จ ก็รีบเผลอออกมาจากห้องนี้ทันทีเพราะรู้สึกประดักประเดิด

ไม่น้อยกับสถานการณ์ที่กำลังเผชิญ...และนั่นก็ทำให้อลิศราไม่ทันได้สังเกตว่าคนเจ็บที่ตัวเองพาเข้าไปส่งไว้ในห้องน้ำตอนนี้กำลังตะลึงมองดูภาพสะท้อนของตัวเองจากกระจกเงาบานใหญ่ที่ติดอยู่เหนืออ่างล้างหน้าด้วยอาการนิ่งซึ่งจนแทบลืมหายใจ

ใบหน้าคมคายที่ปรากฏให้เห็นไม่ว่าจะเพ่งแล้วเพ่งอีก...ดูยังไง ก็ไม่ใช่เขา

ถึงตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมเด็กสาวคนนั้นถึงได้เรียกเขาด้วยชื่ออีกชื่อ...แต่ที่เขาไม่เข้าใจก็คือเขามาอยู่ในร่างนี้ได้ยังไง แล้วเจ้าของร่างที่แท้จริงไปอยู่เสียที่ไหน

พระเจ้า! อย่างบอกนะว่าเขากับคนชื่อปิ่นเกิดสลับร่างกัน

ส:ตุรรัก สลับริ่ว

สาม

“พีป็นเป็นอะไรหรือเปล่า เข้าไปนานแล้วนะ”

เสียงร้องถามดังมาจากข้างนอก ปลูกชายหนุ่มจากภวังค์ในที่สุด หลังจากใช้เวลาอยู่ในห้องน้ำร่วมสิบนาทีเพื่อทบทวนเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง...แต่ไม่ว่าจะพยายามคิดเท่าไร เขาก็ไม่สามารถหาคำตอบในคำถามที่คอยถามตัวเองวนเวียนนี้บ่อยๆ ครั้งได้เลย

เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้นกับตน...

เขากับคนชื่อป็น

อะไรที่ทำให้เขามาอยู่ในร่างของผู้ชายคนนี้ แล้วเจ้าของร่างที่แท้จริงไปอยู่เสียที่ไหน...ถ้าจะให้สันนิษฐานตามความคิดของตัวเอง และสิ่งที่กำลังเผชิญอยู่ในตอนนี้ นั่นมีหมายความว่าร่างของเขาถูกผู้ชายคนนี้ครอบครองอยู่อย่างนั้นหรือ

ป่องในร่างของป็นจึงกระจกเงาตรงหน้าสะท้อนภาพของเจ้าของร่างสูงใหญ่ ใบหน้าคมคายนั้นอยู่อีกครู่ใหญ่ แม้จะกำลังก่อกำกับเรื่องที่เกิดขึ้น แต่เขาก็อดที่จะนึกชื่นชมเจ้าของร่างที่เขามาอาศัยอยู่ไม่น้อย

ทั้งที่ใจไม่เคยมีจิตพิศواسเพศเดียวกันมาก่อนเลยในชีวิต แต่ภาพผู้ชายที่ปรากฏให้เห็น ถือว่าเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี หรือจะเรียกว่าหล่อเหลาสะดุดตามากเลยทีเดียว

ถึงว่าเด็กสาวคนนั้นถึงได้หายใจเข้าออกเป็นพีป็นของเธอตลอดเวลา..แต่ก็ดูอย่างน้อยความสะดวกสบายจากการเอาใจใส่เป็นอย่างดีจากหญิงสาวก็ทำให้เขารู้สึกดีขึ้นมาได้บ้าง

ในเมื่อเหตุการณ์มันเป็นแบบนี้ ต่อให้ปฏิเสธยังไง หรือเอาไปเล่าให้ใครฟังก็คงไม่มีใครอยากเชื่อ ตอนนี้สิ่งแรกที่เขาจะต้องทำเพื่อหาทางออกให้กับตัวเองต่อไปก็คือ

เขาจะต้องจำว่าตัวเองชื่อ ‘ป็น’

จำเอาไว้จนกว่าเขาจะได้พบกับคนชื่อปิ่น....ผู้ชายคนนี่ที่ครอบครองเป็นเจ้าของ
ร่างของเขา

“อลิศเป็นห่วงแทบแย่ กลัวว่าปิ่นจะหกล้มหัวฟาดพื้นอยู่ในนั้นแล้ว”

เห็นท่าทางเป็นห่วงเป็นใยที่มาพร้อมกับเสียงถอนหายใจยาวด้วยความโล่งอก
ของคนพูด เมื่อเดินออกมาจากห้องน้ำ ก็ทำให้คนเจ็บอดที่จะยิ้มให้ไม่ได้ ทั้งที่ตัวเองก็
กำลังสับสนกับสิ่งที่เกิดขึ้น

“พี่ไม่เป็นอะไรหรอก เรายี่บกกลับเข้าไปข้างในกันก่อนดีกว่า ก่อนที่พยาบาลจะมา
เห็นเข้าแล้วเอาไปฟ้องคุณหมอ”

แม้จะกลัวใจไม่น้อย แต่เพราะโดยพื้นนิสัยเป็นคนค่อนข้างที่จะยอมรับอะไรได้
ง่าย และปรับตัวให้ยอมรับการเปลี่ยนแปลงในทุกๆ เรื่องได้เป็นอย่างดีมาแต่ไหนแต่ไร
อีกทั้งไม่ใช่คนที่จะเก็บอะไรมาคิดจนหมกมุ่นหรือคิดมาก จึงทำให้ปิ่นในร่างปิ่นยังมี
กะจิตกะใจจะหยอกล้อหญิงสาวตรงหน้าเล่น และน้ำเสียงติดจะขี้เล่นนิดๆ ต่างจากท่าที่
เคร่งขรึมที่มักจะเคยเห็นเป็นประจำก็ทำให้อลิศราอดที่จะจ้องมองอีกฝ่ายไม่ได้

“มีอะไรหรือเปล่าครับ...หรือว่าที่หัวพี่มีอะไรงอกออกมา” ดวงตากลมโตเบิก
กว้างดูใสซื่อไร้จริตมารยาทที่กำลังมองมาที่เขาทำให้อลิศราอดที่จะจ้องมองอีกฝ่ายเล่นไม่ได้

“ปะ...เปล่าค่ะเปล่า อลิศก็แค่แปลกใจ”

“ยังไงครับ”

“ก็ปกติที่ปิ่นไม่ค่อยจะชอบพูดสักเท่าไรหรอก เรียกว่าเคร่งขรึมจนติดจะเป็น
เคร่งเครียด เงียบและพูดน้อยชนิดตามคำตอบคำที่ว่าได้”

“อ้อ!” คนฟังพยักหน้ารับรู้

เจ้าของร่างเคร่งขรึมพูดน้อย ในขณะที่เขาพูดเป็นต่อยอหยอ ขี้เล่น รักสนุก แล้ว
แบบนี้มันจะสร้างความสงสัยให้ผู้คนที่รู้จักเขา...ไม่ใช่สิ รู้จักชายหนุ่มคนนี้สืบสนงงวย
ไปตามๆ กันไหมนี่

เอานะ...อย่างน้อยเขาก็ได้รู้เกี่ยวกับเจ้าของร่างเพิ่มขึ้นมาอีกข้อ ต่อไปคงจะต้อง
พยายามเก็กสีหน้าให้ดูเคร่งขรึมให้มากกว่านี้ เพราะยังงั้นร่างที่เขาอาศัยอยู่นี่ก็ไม่ใช่ของเขา
เขาจะต้องรอจนกว่าจะตามหาร่างของตัวเองเจอแล้วหาทางคืนร่างกับคนชื่อปิ่น
แล้วพอถึงวันนั้นเขาคงได้กลับมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง...ทั้งร่างกายและจิตใจ

“แต่ไม่เป็นไร ไม่ว่าปิ่นจะเป็นยังไงอลิศก็ระ...เอ่อ ก็ชอบทั้งนั้นแหละ”

อลิศรายังคำว่า ‘รัก’ เอาไว้ได้ทัน ก่อนที่จะผลอบอกรักเขาออกไป แต่นั่นก็

สะตูดร๊กส์บ๊าง

เพียงพอแล้วที่จะทำให้คนฟังใจเต้นตุ้มตามเป็นครั้งแรกกับท่าทางไร้เดียงสา นั่น

“ถ้าอย่างนั้นก็พาพี่กลับไปทีเดียวได้แล้ว ก่อนที่พยาบาลจะมาเจอเราสองคน เข้า”

“ถ้าเกิดพยาบาลมาเจอจริงๆ แล้วอลิศโดนดู พี่ปิ่นนั่นแหละที่จะต้องรับผิดชอบ” หญิงสาวเงยหน้าขึ้นบอกต่อปากต่อคำ หากใบหน้าคมคายที่ก้มต่ำมองมาทันทีที่ได้ยินเสียงใส่ส่งผลให้ใบหน้าของทั้งสองอยู่ห่างกันแค่คืบ สายตาคมจับจ้องตราตรึงเมื่อมองสบสายตามคมหวานราวกับโดนสะกด... นานเกือบนาที

เขาไม่รู้ว่าจะคนชื่อปิ่นคิดยังไงกับสาวน้อยคนนี้ แต่กับเด็กสาวตรงหน้าเท่าที่ได้เห็น หัวใจของเธอคงไม่เหลือไว้ให้ใครอีกต่อไปแล้ว

“ถ้าเกิดเขามาเจอจริงๆ ไว้พี่จะแอนด์กรับด้วยตัวเองเลยดีไหม” น้ำเสียงขี้เล่นดังขึ้นให้ได้ยินอีกเป็นคำรบสอง เมื่อเจ้าตัวพยายามจะกลบเกลื่อนความรู้สึกหวั่นไหวที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วนของตัวเอง

“พี่ปิ่นของอลิศแมนเสมอ”

ท่าทางของเขาทำให้อลิศรำกั๊วที่สะดุดจาล้อเล่นกับชายหนุ่มมากกว่าที่เคยเป็น

“แต่ตอนนี้ ผู้ชายแมนๆ คนนี้คงจะไม่สามารถพาตัวเองเดินกลับไปทีเดียวได้ ถ้าอลิศจะไม่ช่วยประคองไป” ประโยคดังกล่าวเรียกจจริตจะกร้านในส่วนที่หญิงสาวควรจะมีออกมาได้ไม่ยากเลย เมื่อเจอลูกอ่อนของอีกฝ่ายเข้าไป

“อลิศเป็นคนพามา อลิศก็ต้องพากลับสิ... ไปจะกลับเข้าไปข้างในกัน” อลิศรำกั๊วกลบเกลื่อนความเขินอายด้วยการเข้าประคองอีกฝ่ายออกเดินไปด้วยกัน

ตั้งแต่ได้รู้จักเขามา นี่เป็นครั้งแรกก็ว่าได้ที่คำพูดและการกระทำของเขาทำให้หล่อนรู้สึกใจเต้นไม่เป็นจังหวะ... เพราะอะไรนะหรือ ก็เพราะว่าเขาไม่เคยจะมองเธอด้วยสายตาแบบนี้เลย ที่ผ่านมาสายตาที่มองมามีแต่ความปรารถนาดีตามประสาพี่ชายมิให้กับน้องสาวเท่านั้น

เธอควรจะขอบคุณอุบัติเหตุครั้งนี้ที่ทำให้เขาเปลี่ยนไปหรือเปล่านั้น

“พี่ปิ่นหิวหรือเปล่า”

อลิศรำกั๊วไม่วายที่จะถามอีกครั้งด้วยความเป็นห่วง เมื่อจัดการส่งเขาขึ้นไปนอนบนเตียงได้สำเร็จด้วยความทุลั๊กทุเลกก่อนที่พยาบาลจะมาเห็นเข้า

“เอาไว้ก่อนก็ได้ครับ พี่ยังไม่ค่อยหิวเท่าไร”

“ถ้ายังไม่หิว ฉันเดี๋ยวลดขีดตัวให้ก่อนก็แล้วกันนะ จะได้รู้สึกสดชื่นขึ้น”

อ่างบรรจุน้ำขนาดเล็กกับผ้าสะอาดที่วางอยู่บนโต๊ะเล็กข้างเตียงที่เธอไปซอกกับพยาบาลมาก่อนหน้า ถูกหญิงสาวนำมาขีดตัวให้คนเจ็บอย่างคล่องแคล่วเมื่อเขาพยักหน้า...สายตาเคลือบแคลง งุนงงปนสงสัยในครั้งแรกๆ ที่เขาลืมตาตื่นขึ้นมาเจอเธอ บัดนี้ไม่มีอีกแล้ว

ดวงตาคมคายๆ หลับพริ้ม เผยให้เห็นขนตาวาวเรียงเป็นแผงสวยชนิดที่ผู้หญิงบางคนยังต้องอวย...ปล่อยให้หญิงสาวจัดการกับร่างกายของตัวเองตามสบาย โดยเฉพาะมือนุ่มนวลที่สัมผัสผิวดินเนื้อตัวเป็นระยะ เขาอมรับว่ามันทำให้เขารู้สึกดีอย่างประหลาด

ปานนี้คนซื้อปืนจะพาร่างเขาไปถึงไหน อยู่แห่งไหนใดเขาก็สุดจะเดา...แต่ถ้าจะให้นึกเดาเอาเอง เขาเชื่อว่าต่อให้เกิดอะไรขึ้น คนเราก็กต้องคิดถึงบ้าน คิดถึงครอบครัวเป็นอันดับแรก และคนเดียวที่จะพาเขาไปเจอคนซื้อปืนได้ก็คือเด็กสาวคนนี้

“เห็นคุณ...เอ่อ น้องอลิศบอกว่าลูกน้องพี่ที่หน่วยเสือ...เสือ...” คนถามลืมตาขึ้นมาถามตะกุกตะกักเมื่อพยายามนึกถึงชื่อที่ไม่คุ้นเคยหู

“หน่วยเสือไฟจะ”

“ครับ หน่วยเสือไฟ....พวกเขากลับไปนานแล้วหรือ”

คำถามของคนเจ็บทำให้อลิศราแปลกใจพอสมควร เพราะจำได้ว่าบอกเขาไปแล้วว่าพวกพี่ๆ ที่หน่วยมาเยี่ยมและลากลับไปเมื่อตอนสายๆ แต่พอนึกได้ว่าความจำของเขายังไม่เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ดีหญิงสาวก็ค่อยโล่งใจขึ้น

“ใช่ๆ แต่ไม่ได้มาทั้งหมดนะ ที่มาก็มีพี่เสือ พี่สิงห์ พี่ช้างแล้วก็พี่เม่นจะ ไข่เจ้าโมกเป็นคนขับรถพามาส่งหลังจากที่พาพ่อกลับไปส่งบ้าน พ่อเขาเป็นห่วงพี่ปืนมากเลยนะ”

ชื่อที่หญิงสาวไล่เรียงมาแต่ละชื่อทำให้คนฟังถึงกับหยุกยิมขึ้นที่มุมปากน้อยๆ อย่างอดไม่ได้....ถึงจะไม่รู้ว่าเป็นหน่วยเสือไฟที่ว่าเป็นหน่วยงานอะไร แต่บรรดาชื่อทั้งหลายที่ได้ยินก็ทำให้เขานึกถึงสวนสัตว์หรือไม้ก็ป่าใหญ่อย่างช่วยไม่ได้ แล้วไหนจะ ‘พ่อ’ ที่เด็กสาวพูดถึงอีก

ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ในเมื่อตอนนี้เขาจำอะไรเกี่ยวกับตัวเองไม่ได้เอาเลย เด็กสาวดูจะเป็นที่พึ่งเดียวของเขานั่น

“ถ้าท่านมาเยี่ยมอีกแล้วพี่เกิดหลับอยู่ ฝากขอบคุณท่านด้วยนะครับ”

สะตูดรภัทสลับร่าง

“หมายถึงพ่อนะหรือจ๊ะ”

คำพูดเป็นงานเป็นการของอีกฝ่ายทำให้อลิศราอดที่จะถามย้ำเพื่อความแน่ใจไม่ได้ เมื่อสถานะของพ่อของเธอเปลี่ยนจาก ‘กำนัน’ มาเป็น ‘ท่าน’ เสียแล้ว

“ครับ ทำไมทำหน้าแบบนั้น มีอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าหรือจ๊ะ...เสร็จแล้ว พี่ปิ่นรอแป็บหนึ่งนะ เดี่ยวอลิศเอาข้าวมาให้” คราวนี้อลิศราไม่ถามแล้วว่าเขาหิวหรือเปล่า เมื่อเห็นว่าได้เวลาอาหารของคนเจ็บแล้ว

ท่ามกลางแสงไฟสลัวในห้องพักผู้ป่วยของโรงพยาบาล กลางดึกคืนนั้น

ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่พรวดพราดลุกขึ้นนั่งด้วยความตกใจ ยกสองมือขึ้นปิดหน้าตัวเองอยู่เป็นคู่ ก่อนจะยกขึ้นเสยผมลวกๆ ให้เข้าที่เข้าทางโดยไม่รู้ว่าการกระทำของตัวเองอยู่ในสายตาของคนเฝ้าใช้ตลอดเวลา

“พี่ปิ่นเป็นอะไรหรือเปล่า”

อลิศรารู้สึกตัวตื่นมาทันทีเช่นกัน...อย่าว่าแต่เขาลุกขึ้นมานั่งกลางดึกนี้เลย เพียงแค่ได้ยินเสียงเขาขยับตัว เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เธอก็รู้สึกได้

“อลิศเหวอ” เสียงถามแผ่วเบาท่ามกลางความเงียบสงัด ทำให้ชายหนุ่มอดแปลกใจไม่ได้ แต่ถึงกระนั้นก็ยังอุตสาห์ถามกลับได้ทันที ทั้งที่กำลังตกใจกับฝันประหลาดเมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมา

มันจะเป็นไปได้อย่างไร...เขาฝันเห็นผู้ชายคนนั้นเลือดท่วมตัว ท่ามกลางกองเพลิงลุกไหม้โชติช่วงจนไม่คิดว่าจะเอาชีวิตรอดมาได้

หรือว่า...

“จ๊ะ พี่ปิ่นนอนไม่หลับเหวอ”

คำถามดังกล่าวปลุกคนตกอยู่ในวงค์ให้หันไปมองเจ้าของคำถามอย่างไม่รีรอ...เขารู้ว่าเด็กสาวดูเลเอาใจใส่เขาเป็นอย่างดี ตลอดหนึ่งอาทิตย์ที่เขารักษาดูตัวอยู่ที่นี้...ไม่ว่าจะหลับหรือตื่น ไม่ว่าจะหิวหรือเจ็บปวด เขาไม่เคยต้องเอ่ยปาก...แต่กับครั้งนี้ราตรีอันแสนมีดมิด ในยามดึกสงัดที่ทุกคนกำลังนอนหลับพักผ่อน เพียงแค่เขาขยับเธอก็รู้สึกตัว

“พี่ทำให้อลิศตื่นหรือเปล่า” ชายหนุ่มถามกลับไม่ตอบคำถามเธอในทันที

“เปล่าจ๊ะ” เธอจะบอกเขาได้ยังไง ว่าตลอดเวลาที่เฝ้าเขาอยู่ที่นี้ ไม่มีสักวันไหนเธอจะนอนหลับสนิทได้เต็มตา

“งั้นก็นอนต่อเถอะ พี่ไม่ได้เป็นอะไรหรอก...จริงๆ” บ๊องย่ำให้อีกฝ่ายมั่นใจ เมื่อมองสบดวงตาเป็นประกายผ่านความมืด

“จะเอานมอุ่นๆ สักแก้วไหม อลิศจะไปขอจากพยาบาลให้” เมื่อเห็นว่าเขายังนั่งนิ่งอยู่กับที่ อลิศราก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“ไม่ต้องหรอก พี่จะนอนแล้ว... อลิศก็นอนซะนะ”

คราวนี้คนเจ็บไม่แค่บอกเฉยๆ เขายังก้มลงไปหาคนตัวเล็กที่นั่งอยู่บนเตียงผ้าใบแบบพับเก็บได้ซึ่งเจ้าตัวใช้เป็นที่นอนตลอดหลายคืนที่ผ่านมา...เขารู้ว่ามันนอนไม่สบายนักหรอก แต่เด็กสาวก็ไม่ได้บ่นว่าลำบากให้ได้ยินสักครั้ง

จากที่คิดว่าจะล้มตัวลงนอน อลิศราก็นั่งตัวแข็งที่อออยู่อย่างนั้น เมื่อมือหนาของคนเจ็บบนเตียงลูบเบาๆ บนศีรษะของเธอ ก่อนโบหน้าคมสันคุ่นตา ที่เธอหลงรักนักกรักหนาจะฝากจุมพิตลงตรงหน้าผากนูนเนียนแผ่วเบา

“นอนได้แล้วสาวน้อย”

ส่งคนเฝ้าใช้ให้ล้มตัวลงนอนไปแล้ว ชายหนุ่มก็ล้มตัวลงนอนบ้าง หากความฝันประหลาดปนน่ากลัวก็ไม่อาจทำให้เขาขมตาหลับลงได้โดยง่าย

ความฝันนั้นยังติดตามมาถึงตอนนี้ และมันทำให้เขาอดขนลุกเยือกขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

เขาฝันเห็นผู้ชายคนนั้น เจ้าของร่างที่เขามาอาศัยอยู่ในเวลานี้...ในฝันป็นมาบอกฝากฝัง ฝากให้เขาดูแลร่างนี้ให้ดี ฝากหน้าที่ที่เจ้าตัวรับผิดชอบ ฝากพอให้เขาช่วยดูแล ก่อนจะบอกลาและเดินจากไปอย่างสงบ ไม่มีท่าทีซึ่งโกรธหรือไม่พอใจแม้แต่น้อยที่เขามายึดครองร่างนี้แทน

นี่มันหมายความว่ายังไงกันแน่ จากที่คิดว่าผู้ชายคนนั้นเป็นคนครอบครองร่างของเขา เหมือนที่เขาครอบครองร่างนี้ ดูเหมือนมันจะไม่เป็นเช่นนั้นเสียแล้ว แล้วถ้ามันเป็นอย่างที่เขาคิดล่ะ ร่างของเขาอยู่ที่ไหนตอนนี้..หรือว่าผู้ชายคนนั้นจะตายไปแล้วจริงๆ

ถ้ามันเป็นอย่างที่เขาคิดเขาสันนิษฐาน...แล้วเขาละ ทำไมถึงได้เข้ามาอยู่ในร่างนี้ และถ้ามันเป็นแบบนี้จริงๆ แล้วเขาจะไปหาร่างตัวเองได้จากที่ไหน...ร่างที่ไรแล้วซึ่งลมหายใจในสายตาของผู้คน นั่นก็มีเท่ากับว่าเขาตายไปแล้วเช่นกันหรือ

“อู๊ย! ขอโทษค่ะ”

สะตูดริกส์ลับร่าง

ณดารีบเอ่ยขอโทษลนลานเมื่อความเร่งรีบของตัวเองทำให้ผลออกไปเดินชนคนเข้า...ร่างสูงใหญ่ให้ความรู้สึกแข็งแกร่งราวกับเดินชนกำแพง ทำให้ร่างบางแทบจะกระเด็นกระดอนลงไปกองกับพื้น โชคดีที่ดีที่ท่อนแขนแกร่งของคนที่ยืนนั้นกว่าเป็นกำแพงคว้าตัวเอาไว้ได้ทัน

สายตาคมหวานค่อยๆ ไหล่กวาดไปตามท่อนแขนแกร่งตลอดจนเรือนร่างสูงใหญ่...ในใจนึกขอบคุณคนตรงหน้าไม่น้อย เพราะถ้าไม่ได้เขาช่วยเอาไว้สภาพของเธอตอนนี้คงจะดูไม่ได้เอาเลย แต่ยังไม่ทันได้บอกขอบคุณอย่างที่นึกเอาไว้ เสียงหัวทุ้มก็ตั้งขึ้นมาให้ได้ยินเสียก่อน

“ถึงจะรีบแค่ไหนก็หัดระวังบ้างสิครับ...เกิดหกล้มหัวร้างข้างแตกไปจะทำยังไง”

เสียงของเขายกอกว่ากำลังดำเนินกิจการกระทำของเธอชัดเจน นั่นทำให้ณดาไม่คิดปล่อยเวลาให้ผ่านไปอีกแม้แตวินาที

ใบหน้าสวยหวานเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียงดังกล่าวทันที แล้วคนที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็ทำเอาเธอถึงกับพูดไม่ออก โดยเฉพาะสายตาของเขาที่มองมา เธอไม่ได้เข้าข้างตัวเองแน่ๆ

สายตาคู่นั้นบอกว่าเขาจำเธอได้...ทายาทคนที่สามของตระกูลทยานนท์

“คุณ!”

“ตาโตแทบจะหลุดจากเบ้าแบบนี้ แสดงว่าจำผมได้ล่ะสิ...เอ๊ะ! หรือว่านี่จะเป็นแผน” ปกติคอคอ ส่งยิ้มก็รู้มึ่มๆไปให้

“คุณพูดอะไร...แผนบ้าแผนบออะไรของคุณ” คนร้อนตัวสวนกลับทันควันทั้งที่ยังหวั่นๆ กับสายตาที่จับจ้องมองมาอย่างจับจ้วงของคนตรงหน้า ยิ่งได้เห็นประกายตาแพรวพราวของเขายิ่งใจเอ้อๆ อย่างไม่เกรงใจก็ยิ่งทำให้อยากจจะร้องกรี๊ดๆ ให้หายโมโห

“ก็...” ปกใจใจหยุดคำพูดเอาไว้แค่นั้น เมื่อใช้สายตาคู่นั้นได้มองเรือนร่างบางระหงตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า

“ก็อะไร พูดยให้มันดีๆ นะ ฉันกับคุณถึงจะเคยเจอกัน แต่ก็ไม่เคยรู้จักกันเป็นการส่วนตัวมาก่อน เพราะฉะนั้นอย่ามาปรี๊ดปรี๊ดฉัน”

“อ้อ! ไม่รู้จักเป็นการส่วนตัว...แต่ผมว่าไม่นะ เพราะผมรู้สึกสังหรณ์ใจยังไม่รู้ดี เหมือนว่า 'เรา' สองคนจะหนีกันไม่พ้นอย่างนั้นแหละ” น้ำเสียงทุ้มบอคัดกอย่างเจ้าเล่ห์

“นี่คุณ...”

“อย่าเพิ่งโมโหสิครับ ผมก็แค่นึกเดาเล่นๆ เว้นเสียแต่ว่าคุณจะอยากให้มันเป็น

แบบนี้”

“ไม่มีใครเขาคิดบ้าง แบบคุณหรืออ ย่าสำคัญตัวผิดไปหน่อยเลย...แล้วก็กรุณาปล่อยมือจากแขนของฉันได้แล้ว”

เพราะความรีบร้อนจะมาให้ทันนัดลูกค้าและเจ้านายที่ล่วงหน้ามาก่อนแล้วแท้ๆ เลยทำให้เธอต้องมาเจอกับเรื่องซวยๆ แบบนี้

“เฮ้อ! นีละน้ำ ที่เขาเรียกว่าทำคุณบูชาโทษแท้ๆ ผมรีอูตสำหรับช่วย จะขอคุณสักคำก็ไม่มี” ปกแก้มเปรยเสียงดัง ตรงข้ามกับการกระทำอย่างสิ้นเชิง เมื่อสายตาคมหวานตัวตมอมมาที่เขาบอกความไม่พอใจชัดเจน ก่อนมือใหญ่จะจำใจปล่อยท่อนแขนเรียวอย่างอ้อยอิ่ง

“เอาเป็นว่าฉันขอบคุณก็แล้วกันนะคะที่กรุณาช่วยฉันเอาไว้ แต่ถ้าช่วยแล้วจะมารว่ากันแบบนี้ ต่อไปไม่ต้องช่วยก็ได้คะ”

“พูดแบบนี้แสดงว่าคุณอยากเจอผมอีกงั้นสิ” ปกส่งคำพูดยั่วเข้าออกไป

สาวสวยตรงหน้าสะดุดตาสะดุดใจเขาตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นเธอเดินเข้ามาในงานศพของน้องชายพร้อมกับผู้เป็นยายแล้ว

ท่าทางเหมือนไม่ยินดียินร้ายของเจ้าตัว ทำให้เขาอยากรู้ว่าภายใต้ใบหน้าสวยงามหากบั้นปิ้ง ที่เจ้าตัวพยายามบั้นหน้าให้มันตึงนั่นมีอะไรซ่อนอยู่

เขานึกอยากรู้แม้กระทั่งว่าถ้าหล่อนยิ้ม...รอยยิ้มนั้นจะหวานเหมือนหน้าสวยๆ นั้นหรือเปล่า

คนเป็นหลานสาวทำเหม็นมึนตึงให้เห็นตลอดเวลาในยามที่เขา มอง ในขณะที่ผู้เป็นยายแทบจะประเคนหลานสาวใส่พานมาให้เขา มันทำให้เขานึกเอาไปต่างๆ นานา ถึงการกระทำดังกล่าวที่ขัดแย้งกันอย่างเห็นได้ชัด

ทั้งที่ไม่ได้เป็นญาติฝ่ายไหน หรือรู้จักเกี่ยวข้องกันมาก่อน แต่สองยายหลานกลับมาร่วมงานศพจนกระทั่งงานเสร็จ ไม่มีเว้นสักวัน

ไม่ใช่ว่าเขาจะมองโลกในแง่ร้ายหรือหลงตัวเอง...แต่ตลอดชีวิตหนุ่ม เขาพบเจอเรื่องพวกนี้มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน...บางรายเข้ามาทางแม่ของเขา หรือไม่ก็ทางญาติๆ แต่บางคนหัวใจถึงหนอยก็ส่งลูกสาวบุกถึงตัวเลยก็มี เหมือนที่เขากำลังสงสัยพฤติกรรมของสองยายหลานอยู่ในตอนนี้

สำหรับเขาแล้ว...ไม่ว่าจะเรื่องอะไร เขาท่านั้นที่จะเป็นผู้กำหนด เป็นคนขีดเส้นทางเดินให้กับตัวเอง เพราะฉะนั้นคำว่า ‘บังเอิญ’ ไม่อยู่ในพจนานุกรมของเขาอย่าง

สะตูดร็กส์ลับร่าง

แน่นนอน

“ถ้าฉันทำกรรมมาเยอะมันก็ไม่แน่...แต่ไม่ต้องห่วงหรอก เพราะที่ผ่านมาฉันมั่นใจว่าตัวเองทำแต่ความดีมาตลอด คงจะไม่โชคร้ายขนาดนั้นมั้งคะ...แต่ยังไงก็ต้องขอบคุณนะคะ หวังว่าคงจะไม่ได้เจอกันอีก ฉันขอตัวก่อนล่ะ”

ท่าทางมั่นใจในตัวเองอย่างเหลือร้ายของหนุ่มตรงหน้า ทำให้ ฅนตาอดหันไม่ได้ จนเผลอต่อปากต่อคำกับเขาออกไป ลืมคำพูดของผู้เป็นนายที่คอยพูดกรอกหูเรื่องชายหนุ่มตรงหน้าให้ฟังทุกวี่วันเสียสนิท

“เดี๋ยวก่อน”

มือใหญ่ยื่นไปคว้าข้อมือเล็กเอาไว้ได้ทัน ก่อนที่อีกฝ่ายจะเดินจากไป...เรียกเอาไว้ ทั้งที่ก็ยังไม่ว่าจะพูดอะไร รู้แต่ว่ายังไม่อยากให้เธอเดินจากไป ทั้งที่ยังมีความรู้สึกค้างๆ คาๆ แบบนี้

“มีอะไรให้ผมช่วยหรือเปล่าครับ” เจ้าของคำถามดังกล่าวทำให้สองหนุ่มสาวที่กำลังยื้อยุดจุดแขนกันอยู่หันไปมองอย่างช่วยไม่ได้

“คุณสมประสงค์”

การปรากฏตัวอย่างไม่คาดฝันของชายหนุ่มตรงหน้า แน่นนอนว่าไม่เคยมีครั้งไหนที่จะทำให้ณดารู้สึกดีใจได้เท่าครั้งนี้

“สวัสดิ์ครับคุณณดา...ว่าแต่ มีอะไรให้ผมช่วยหรือเปล่าครับ” ท่าทางจับแขนเร็ววั้นไม่ยอมปล่อยง่ายๆ ทำให้ชายหนุ่มผู้มาใหม่ต้องเอ่ยถามย้ำอีกครั้งอย่างจะให้คนได้ยินสำนึก

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ พอดีฉันเกิดสะดุดล้ม แล้วคุณคนนี่เขามาช่วยฉันเอาไว้เนะค่ะ”

ได้ฟังดังนั้น ก็ทำเอานัยน์ตาของ ‘คุณคนนี่’ วาววาวขึ้นมาทันทีทันควัน แต่ณดาก็แก้มองไม่เห็นชะอย่างนั้น

“ขอบคุณอีกครั้งนะคะที่ช่วย เพื่อนฉันมาแล้ว คงไม่รบกวนคุณแล้วล่ะค่ะ”

ณดาตัดสินใจเงยหน้าขึ้นบอกคนที่กำลังทำหน้าที่รักษาดูแลด้วยน้ำเสียงหวานเป็นพิเศษอย่างคนที่กำลังเป็นต่อ หากเธอคิดผิดที่คิดว่าเขาจะยอมปล่อยมือจากเธอง่ายๆ เมื่อเขาออกแรงกระตุกเพียงเล็กน้อยเธอก็เหมือนจะชวนเขเข้าไปหาเขาอย่างง่ายดาย และก่อนที่จะทันได้ทำอะไร ใบหน้าคมก็ก้มต่ำลงมาหา พร้อมกับคำขู่ที่เขาตั้งใจให้เธอได้ยินเพียงคนเดียว

“ฝากไว้ก่อนเถอะ เจอกันครั้งหน้าผมไม่ปล่อยให้คุณเดินจากไปเฉยๆ แบบนี้แน่”
 ปกกระซิบฝากคำ..สนใจเขาแล้วนั่นแหละ เขาจึงยอมปล่อยให้เธอเป็นอิสระ

“เราไปกันเถอะคะ” พอเขาปล่อยให้เธอเป็นอิสระ ฝนก็แทบจะวิ่งเข้าไปหาชาย
 หนุ่มอีกคนที่ยืนมองอยู่อย่างงงๆ

“ฉันจะไม่รบกวนเวลาคุณสมประสงค์มากหรอกนะคะ แค่เดินไปเป็นเพื่อนฉัน
 จนกว่าจะเข้าไปในร้านอาหารเท่านั้น” ฝนกระซิบกระซาบกับชายหนุ่มด้วยน้ำเสียง
 ขอร้อง ไม่บอกอะไรไปมากกว่านั้น

“ถึงจะรู้ว่าผมมีความหมาย และมีประโยชน์แค่ไหน แต่ผมก็ดีใจนะครับที่สามารถ
 ช่วยคุณฝนได้ในยามที่คุณต้องการใครสักคน”

“คุณสมประสงค์...”

“อย่าคิดมากเลยครับ เรายังไปกันเถอะ ดูท่าว่าเขาจะมองเราสองคนอยู่นะ”

“ขอบคุณนะคะ”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกครับ ผมบอกแล้วไงว่าผมยินดี....อีกอย่าง คุณฝนบอก
 เองไม่ใช่หรือครับว่าเราเป็นเพื่อนกัน เพื่อนก็ต้องช่วยเพื่อนสิครับ”

เกือบปีที่ได้รู้จัก แม้หญิงสาวจะเห็นเป็นเพียงเพื่อนที่ดีต่อกัน แต่ทุกครั้งที่ได้เจอ
 หัวใจเจ้ากรรมมันก็คอยดิ้นรน ไม่อยากยอมรับคำว่า ‘เพื่อน’ ที่หญิงสาวมอบให้เอา
 เสียเลย

แต่ทราบได้ทีไรเธอก็ยังไม่มีคนจับของ เขาก็ควรมีหวังไม่ใช่หรือ....หรือว่าเขาควรจะ
 ลงสนามแข่งพิชิตใจเธออีกสักครั้ง